

கந்தரநுபுதி.

பாழ்ப்பாணம் பருத்தித்துறை

ச. சுப்பிரமணியசாஸ்திரிகள்

எழுதிய

உரையோடும்

நூலாசிரியரின் சரித்திரச்சுருக்கத்தோடும்

கூடியது.

4-NO 2791

Q26:4173

சு. சாஸ்திரிகளால்

தங்கள்

பாதிசயந்திரசாலையில்

அச்சிடப்பட்டது.

கலிபத்தம் 1923.

1923 —

சென்னை

மு க வு னை .

அருள்வள்ளலாகிய முருகக்கடவுளைக்குறித்த தோத்திர நூல்களுள் ஒன்றாக் கந்தரதுபூதியென்னும்பெயர்வாய்த் திருநூல் இனியசந்தமமைந்த லீம்பத்தொருகலிவிருத்தங்களை யடக்கியிருக்கின்றது. மெய்யன்புடனோதுவோர்க்கு என்முழியாப்பேரின்பவாழ்வைப்பயப்பது. படிக்குந்தோறும் கேட்குந்தோறும் தெவிட்டாது ஆனந்தத்தைத்தருவது.

இந்நூலை அருட்கவியாகிய அருணகிரிநாதர் பாடினாரென்பதையும் அவருடைய மகத்துவத்தையும் பின்னையெழுதப்படுஞ் சரித்திரத்தாலறியலாம்.

காசுக்குக் கம்பன் கருணைக் கருணகிரி
யாசுக்குக் காளமுகி லாவனே—தேசபெறு
மூழுக்குக் கூத்த னுவக்கப் புகழேந்தி
கூழுக்கிங் கவ்வையெனக் கூறு.

என்னுந்தனிப்பாடலானும் அவ்வடியாருடைய கவியின்பெருமை உணரற்பாலது.

கந்தரதுபூதியென்பது முருகவேளாற் கொடுக்கப்படுகின்ற பேரின்பத்தைக்குறித்துப்பாடியநூலென விரியும். கந்தர்- முருகவேளாற் கொடுக்கப்படுகின்ற, அதுபூதி- பேரின்பம்; மூன்றாம் வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. அது என்பது, பின் உடன் சமமாக தாழ்வாக ஒன்றன்பின்னொன்றாக சமீபமாக அற்பமாக இடையீடின்றி கலப்பாக எனப்பல பொருள்களிலும்வழங்கும் வடமொழியிடைச்சொல். இது வடமொழி வினைப்பகுதியாகிய தாதுக்களுடன் கூடி வரும்போது உபசர்க்கமென்பபெயர்பெறும். இங்கே ஆதலென்னும்பொருளையுடைய பூ என்னுந்தாதுவினுடன்கூடி இடையீடின்றி எனப் பொருள்பட்டுகின்றது. இடையீடு காலத்தானும்இடத்தானும் வருதல்பற்றி இரண்டாம். இது காலத்தான்வருமிடையீட்டையே மறுத்துகின்றது. தி-பெயர்வினாகி. ஆகவே காலத்தானிடையீடின்றி (தொடர்பாக) நகரப்படும் பேரின்பமென்பது அதுபூதியென்பதன்சொற்பொருளாம்.

வடமொழியில் வேதம்போலவே தமிழ்மொழியிற் கடவுளருள்பெற்ற அடியார்களுடைய தோத்திரப்பாக்கள் அமைந்திருக்கின்றன. வேதமந்திரங்களின்பொருளையறிவதனால் வேதியர்க்கு மகத்துவமும் அருட்பேறுமுண்டாவதுபோலவே தமிழ்மக்களுக்கு அருட்பாக்களின்பொருளையறிதலால் மகத்துவமும் அருட்பேறுமுண்டாம்.

இந்நூலிலுள்ள கவிகளின்பொருளோ, கல்வியறிவின்மிக்கார் சிலரன்றி மற்றையோர் தெளிவாயுணர்ந்துகொள்ளுதற்கரிதாயிருக்கின்றது. ஆதலின் இந்நூற்குச் செந்தமிழ்நடையில் ஒருரையியற்றியச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினோம்.

இவ்வுரை வடசொற்களுக்குச்சுத்தமான பொருள்விளக்கம் இன்றியமையாதருத்துரை இலக்கணக்குறிப்பு முதலியவைகளையும் அடக்கியிருக்கின்றது.

ஆதலின் சமயபத்தியுடையோரேவரும் இப்புத்தகத்தை வாங்கி வாசிக்கவேண்டியது அவசியம்.

ச. சுப்பிரமணியசாஸ்திரிகள்.

அருணகிரிநாதர்

சரித்திரச்சுருக்கம்.

இவ்வடியார், ஏறக்குறைய ஐந்துநூறு வருடங்களின்முன், திருவண்ணாமலையிலுள்ள சிவாலயத்தில் ஆடல் பாடல் முதலாகிய தொண்டுகளைச் செய்துவந்த முத்தம்மையென்னும் கணிகையின்வயிற்றிற் கருப்பமாகிப் பிறந்தார். அக்கணிகை தெப்பவத்தியிற்சிறந்தவளாதலால் தான் தொண்டிசெய்துவரும் கடவுளுக்குரிய அருணாகிரிநாதரென்னுந் திருநாமத்தையே தன்புதல்வருக்குவைத்து வளர்த்துவந்தாள்.

ஒருநாள் அக்கணிகையின்கனவிற்குமரீவன்தோற்றி “உன்புதல்வன் எமது அடியவனாவான். அவனால் உனக்கும் உலகத்தாருக்கும் அளவிந்த நன்மைகளுண்டாம்” என்று அருள்செய்து மறைந்தார். அதனாலும் அந்தக்கனவிற்கையந்தவாரே அவருடைய மேனி அற்புதமான தோற்றத்தினையுடையதாய்க் காணப்பட்டதனாலும் ‘இப்புதல்வன் என்வயிற்றிலவதரித்தற்கு என்னதவஞ்செய்தேனோ’ என்று அநிசயமும் ஆனந்தமும் மிகுந்தவளாய் அன்புடன்வளர்த்து ஐந்தாம்வயதில் வித்தியாரம்பஞ்செய்தித்தாள்.

அப்புத்திரர் தமதுதாயினாலும் உபாத்தியாயராலும் எவ்வளவாய் ஏவப்பட்டபோதும் கல்விகற்றவிற் சிறிதாயினும் மனத்தைச் செலுத்தாதவராய், விதிகடோறும் உலாவுதலிலும் வினையாடுதலிலும் காலத்தைப்போக்கிவந்தார். அவருக்கு ஏழாம்வயது நிகழும் போது தாயாகிய முத்தம்மை விண்ணுலகடைந்தாள், அடையும்போது தன்மகனிடத்தில் குமரவேள் தனக்குச் சொப்பனத்தில் அருள் செய்தமையைக்கூறி, விரும்பியபொருளைக்கொடுத்து ஒருகுறையும் வராமல் அவரைக்காப்பாற்றும்படி கட்டளைபிட்டாள். அவளும் தாயுடைய கட்டளைப்படியே தனதுதம்பியை ஆதரித்துவந்தாள். அருணாகிரியார் தமது பாலியப்பருவமுழுவதையும் வினையாட்டிலேயே கழித்தார்.

பதினாறுவயதானபின் மங்கையர்போகத்திலாசைகொண்டு தமக்கையிடத்திற் பொருளைவாங்கி அவ்வூரிலுள்ள கணிகையருக்கிறைத்து அவருடன்கூடிச் சிற்றின்பத்தை யனுபவித்துவந்தார். அவர் தினந்தோறும் கணிகையரைக் காமித்துத்திரிந்ததனால் நோ

வானியாதி உலகத்தாரால் நிந்திக்கப்பட்டார். தமக்கையிடத்திருந்த பொருளுஞ்செல்வாயிற்று. பின்னும் அவர் கணிகையர்போகத்தை வெறுக்காதவராயும் உலகநீந்தையைச் செவிப்படுத்தாதவராயும் தமக்கையிடத்துப் பொருளைக்கேட்டுவர, அவளும் பிறரிடத்திற் கடன்பட்டுக்கொடுத்துவந்தாள். அதனால் அவளுடைய ஆபரணங் களும் வீடும் விலைப்பட்டன. இடைவிடாது காமவிற்ப்பதையனுப வித்தலினால் அவளுக்குக் குட்டனோயுந்தோன்றியது. வயதும் இருபத்துநான்காயிற்று.

அவர் பின்னும் தமக்கையிடம் பொருளை யாசித்துதிர்க அப்பெண்மணி ஒருவாற்றானும் பொருள்கொடுத்தற்கியலாதவளாய்த் தன் தாய்சொல்லியகட்டளை தவறுகின்றதெயென்று வருந்திப் பின்னொருவாறு தேறி “தம்பி! நான் பொருள்தருதற்கு இயலாதவ ளானேன். நீரும் நானும் ஒருவயிற்றிற்பிறந்தாலும் இருவர்பிதா லும்வேறுவார். உம்முடையகாமத்தைவியாழிக்க இயலாவிடின் என் னையே சமர்ப்பிக்கலாகும். வேறு நான்செய்யத்தக்கதொன்றுமில் லை” என்றனள்.

அதுகேட்டவுடன் அருணகிரிநாதருக்குக் கணிகையர்பாற்கொ ண்டகாமம் அடியோடு தொலைந்தது. தாம் தமக்கையின் பொருளை வீணேசெலவுசெய்து அவருக்குத் தீராதவிடிபையும் தமக்கு நீங் காத நீந்தையையுமிட்டிக்கொண்டதையும் காதாற் கேட்கத்தகாத வசனத்தைத் தமக்கைசொல்லக்கேட்டமையையும்நீனைந்து பெருந் துக்கமடைந்து தம்முயிரைத் தெய்வத்திற்குப் பவிரிபிதலே தாஞ் செய்தகுற்றத்திற்குத் தீர்வென்றுநிச்சயித்துப்போய் அவ்வூர்க்கோ யிலிலுள்ள ஓர் கோயுரத்தின்மேலேறிக் குறித்தார்.

அப்போது குமரவேள் ஒரு சந்நியாசிபோலத்தோற்றி அவ ரை நிலத்தில்தவிரவண்ணமேந்திக் காத்துத் திருவடித்தீட்சைசெ ய்து சடட்சரமந்திரத்தைபுரதேசித்துச் செபமாலையறுங்கொடுத் து மறைந்தருளினார். அதன்மேல் அருணகிரியார் குமரவேளின் திரு வடிகளில் மனத்தைப்பதித்து வேறொன்றிலும் பற்றில்லாதவராய் அவராலுபதேசிக்கப்பெற்ற சடட்சரமந்திரத்தைச் செபித்துக்கொ ண்டி அவ்வாலயத்திற்குநேயிருந்தார். அவரது தமக்கை மறு நாட்காலையில் அவருடையவரவைக் காணாமையினால் மனம்பதைத் துக் கணிகையர்விடுதோறுஞ்சென்று தேடிப் பின் திருக்கோயிலி லிருக்கின்றொன்று கேள்விப்பட்டு அங்கேபோய்ச் செபஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் அவர்முன்னிலையில் நின்று “நான் அநியாமையி னாற்சொல்லியவாசகங்களுக்காக என்மேற்கோபமுற்று இவ்வேடத் தைத் தரிக்கலாமா? யான்செய்தகுற்றத்தைப்பொறுத்து விடுவந்து சேருக” என்று வேண்டினள். அவர் “என் தாயே! உன்சொல்லா ற்றான் துன்மார்க்கத்தினிங்கி உய்யும்வழியைப்பெற்றேன். ஆத

லீன் எனக்குக்கிடைக்கும் நற்கதி உனக்குக்கிடைக்கும். நீ என்னை நினைத்துக் கவலைப்படவேண்டாம்” என்று கூறிப் பின்னுஞ் செயத் திலிருந்தார். உடனே அப்பெண்மணி நிகழ்ந்தசம்பவங்களை ஆராய்ந்தறிந்து தன்தாய்சொல்லியகனவு மெய்பாயிற்றென்று நினைத்து மகிழ்ந்து கடவுளைத்தோத்திரஞ்செய்து மீண்டாள்.

அருணகிரியாரைப்பிடித்திருந்த குட்டரோயும் அவருடைய செயபலத்தினால் சிலநாட்களின்பின் நீங்கியது. தமக்கை இடையிடைவந்து அவரைபுபசரித்து வேண்டியதொண்டுகளைச் செய்துபோனாள். பின்னுஞ் சிலநாட்களச்செல்ல அப்பெண்மணியும் தேகவியோகமாயினாள். அருணகிரியார் அவளுக்குச்செய்யவேண்டிய கடன்களை முடித்து உலகப்பற்றை முற்றத்திறந்தாராய்க் குமாவேளைச் சுயரூபத்தோடு காட்சிதரும்படி பிரார்த்தித்துவந்தார்.

குமாவேள் ஒருநாள் மயில்வாகனத்திலிவந்து அருணகிரி பார்முன்னிலையிற் பிரசன்னராகித் தம்மைப்பாடும்படி கட்டளைசெய்து “முத்தைத்தருபத்தித்திருநகை” என அடியுமெடுத்துக்கொடுத்துக் கவிபாடுதற்கேற்ற அறிவுத்திறமையையும் அவர்க்குண்டாக்கும்படியருள்கொடுத்து மறைந்தார்.

அருணகிரிநாதர் அன்று முதற்குமாவேள்மேல் திருப்புகழ் பாடிவந்தார். அவருடைய வாயினின்றிப்பிறக்குந் திருப்புகழைக்கேட்டமாத் திரத்திற் பலர் அவரைவணங்கி உபசரித்துவந்தார்கள். முன்னே அவருடைய துன்மார்க்கநிலையைக்கண்டு நிந்தித்தவர்களெல்லாரும் அவரது மகத்துவத்தையுணர்ந்து சீடராயினர். பல நோயாளர் அவருடைய அருளாற் சுகமடைந்தார்கள். அவரது அன்புதச்செயல்களை அவ்வூரசனுபிர்ந்த பிரௌடதேவராயனுக்கேள் விபுற்றுச்சமயம்வாய்த்தபோதெல்லாம் அவரைத்தரிசித்து அவர்பாடுந் திருப்புகழைக்கேட்டுவந்தான்.

பின்னொருநாள் அருணகிரிநாதர் குமாவேள்தரிசனந்தரும்படி திருப்புகழ்பாடி அவரிடம் பிரணவப்பொருளைக்கேட்டுத் தெளிந்து தலயாத்திரைசெய்யத்தொடங்கிப் பழனிமுதலாகிய சுப்பிரமணியத்தலங்களெங்கும்போய்த் திருப்புகழ்பாடி வந்தார். இலங்கைபிலும் கதிர்காமம் திருக்கோணமலை என்னும் இரண்டுதலங்கள் அவரால் திருப்புகழ்ப்பாமாலைகுட்டப்பெற்றன. தலயாத்திரைசெய்யுங்காலங்களிற்காட்டிய பல அற்புதங்களினாலும் திருப்புகழ்ப்பாக்களின் தாளம் சொற்சுவை பொருட்சுவை முதலியவற்றின் சிறப்பினாலும் தமிழ்த்தேசமுழுவிடிலும் அவருக்குப் பெருங்கீர்த்தியும் சன்மானமும் உண்டாயின. இப்படியே யாத்திரையைமுடித்துப் பின்னுந் திருவண்ணாமலையில்வந்து தங்கியிருந்தார்.

அந்நாட்களில், திருமுனைப்பாடிய காட்டைச்சேர்ந்த சனியூரி
நீழ்ந்தவரும் வடமொழிதமிழ்மொழியென்னுமிரண்டிலும் பெ
ரும்புலமைவாய்ந்தவரும் பாரதமென்னுங்காப்பியத்தைத் தமிழிற்
பாடியவரும் வரபதியாட்கொண்டானுடைய சம்ஸ்தானவித்துவா
னுமாகிய வில்லிபுத்தூராழ்வார் பனவூர்களிலும்பொய் ஆங்காங்குள்
ள புலவர்களுடன் வாதுசெய்து அவர்களைத் தோல்வியுறச்செய்து
தாம்வைத்திருந்த துறட்டுக்கோலினால் அவர்களுடைய காதையிழு
த்துப்பிடித்து அரிந்துவந்தார். அந்த வில்லிபுத்தூர் திருவண்ணா
மலைக்குவந்தபோது அருணாகிரியார்பாடிய திருப்புடிமூலும் பலபி
ழைகளையெடுத்துக்கூறி அவரைவாதுக்கழைத்தார். வாதசபையில்,
ஒருவர்பாடுஞ் செய்யுளுக்கு மற்றவர் பொருள்சொல்லவேண்டிய
தென்றும் பொருள்சொல்லாதோர் தோற்றவராவாரென்றும் நிச்ச
யித்தனர். அப்போது அருணாகிரியார் குமரவேள்மேல் கந்தரந்
தாதிபென்னுந் தோத்திரநாலைப் பாடத்தொடங்கினார். வில்லிபுத்
தூர் ஐம்பத்துமூன்றாண்டுகளையுள் முடியும்வரை பொருள்கூறிவ
ந்தார். அருணாகிரியார் *அடுத்தசெய்யுளைத் தகரமெய்யொன்றேய
ன்றி வேறொருமெய்யும்விரவாது பாடினார். வில்லிபுத்தூர் பொரு
ள்தோன்றாது மயங்கி, “இக்கவி பொருளமைதியின்றி வாய்போன
வாறே பாடப்பட்டது. நீர் இதற்குப் பொருள்சொல்லின் நான்
தோற்றவனாவேன்” என்றார். உடனே அருணாகிரியார் பொருள்கூற

*அச்செய்யுள் வருமாறு:—

தித்தத்தத் தித்தத் திதிதாதை தாததுத் தித்தத்திதா
தித்தத்தத் தித்ததி தித்தித்த தேதுத் துதித்தித்தத்தா
தித்தத்தத் தித்தத்ததை தாததி தேதுதை தாததத்து
தித்தத்தத் தித்தித்தி திதி திதிதுதி திதொத்ததே.

தேன்பொருள்: தித்த தத்தத் தித்த—தித்தத்தத்தித்த என்னுந் தா
ளஅனவ, திதி—(சிருடனத்தாற்) காக்கின்ற, தாதை—பாமசிவனும்,
தாத—பிரமனும், தத்தி தத்தி தா—படத்தையுடைய பார்பின்இடத்தையும்,
தித்த தத்து அத்தி—நிலைபெற்றதற் சதும்புகின்றதுமாகிய பார்சடலையும்
(பாயலாகக்கொண்ட), ததி தித்தித்ததே து—தித்திப்பான்தயிரையுண்ட சிரு
மாலம், ததித்த—துதிசெய்து (வணங்குகின்ற) [துதித்த என்பது ஈற்று
யிடுதொக்குன்றமேனக்கொண்டு துதிசெய்கின்ற எனப் பொருள்கூறினு
யாம்], இத்த ஆதி—இன்பருபியான முதல்வரே, தத்தத்து அத்தி தத்தை
தாத—தத்தத்தையுடைய ஐராவதயானையால்வளர்க்கப்பெற்ற கிளிபோல்வா
ருக்குத்(தெய்வமானக்குத்)தொண்டரே, திதே துதை—திமையேசெறியப்
பெற்ற, தாது—எழுவகைத் தாதத்தையுடைய, அத்தத் உதி—மரணத்திற்
கொன்றேறித்த, தத்து அத்து—தத்ததளமைத்த, அத்தி தித்தி—எலும்புக்
கூடாகிய இவ்வுடல், தி தி திதி—கெடுப்பினாலெறியப்பெறும்நிலையில், துதி
தி—உம்மைத்துதிக்கும் புத்தியானது, தோத்தது—(உமக்கு) அடிமையாகக்
கடவது.

யில்லியுத்தாரர் வெட்கமுற்றுத் தாம்வைத்திருந்த னுடந்திக்கோலை அவர்முன் எறிந்தனர். அருணாகிரியார் புலவர்களை அவமதிசெய்யா வுசன்மாணித்தொழுகும்படி அவர்க்குக் கற்பித்து, மிகுதிச்செய்யு னோயும் பாடிமுடித்தார்.

சிலகாலங்காண்பின் சம்பந்தாண்டா னென்னும்பெயருள்ள சமனனொருவன் கல்வித்திறமையும் மந்தரசித்தியுமுடையவனுப்கீர்ந்திபெற்றுலந்தான். அவன் அருணாகிரியார்மேலழுக்காறுகொண்டு அவரைசிந்தித்துவந்தான். நிந்தித்தபொதும் சனங்கள் அவர்மேல்வைத்த மதிப்பும் நம்பிக்கையும் குறைந்தில. பின் அவ்வூரசனோடு நண்ப்புண்டு, ஒருநாள் அவனிடம்போய் “நான் தேவியை உமக்குநேர காண்பிப்பேன். அருணாகிரி தனது வழிபடுகடவுளாகிய குமரவேளை அவ்வாறே உமக்குக்காண்பிக்கவேண்டும். காண்பிக்காதவரெவரோ அவரை இவ்வூரினின்று தூர்த்துக்” என்னுகூறினான். அரசனும் அதற்கிசைந்து அருணாகிரியாருக்கறிவித்துத் தினத்தை நியமித்தான். குறித்ததினத்திற் குறிக்கப்பட்டஇடத்தில் மூவரும் வந்துசேர்ந்தனர்; சம்பந்தாண்டான் தேவியை வழிபட்டு அரசனுக்குக்காட்சிகொடுக்கும்படிவேண்டத் தேவி மறுத்துச்சென்றாள். ஆயினும் அந்தச்சமனனுடைய கேள்விப்படி தனது புதல்வராகிய குமரவேளை மடியிலிருத்திக்கொண்டான். அருணாகிரியார் தம்பத்தின்மேற் குமரவேள் காட்சிகொடுப்பாரென்று அரசனுக்குக்கறித் திருப்புகழ்பாடினார். பாடியும் குமரவேள் வெளிப்படவில்லை. பின் அருணாகிரியார் பகைவன்செய்த குழ்ச்சியை ஞானத்தாலறிந்து குமரவேளைப் பலமுறையிரந்துபாடி மயிலையுந்துதித்தனர். மயில் அருணாகிரியாருக்குப்பரிந்து தேவிமுன்சென்று தோகைகளைப்பாப்பி அழகுற ஆடிற்று. தேவி மயிலினுடலில் தாமதுமனத்தைச்செலுத்திக்கொண்டிருந்தாள். முருகவேள் அச்சமயத்தில் மடியிட்டிறங்கி மயிலிலிவர்ந்து தம்பத்தின்மேல் தோற்ற, அருணாகிரியார் அரசனுக்குக்காட்டினார். அரசனும் தனக்குந் கடவுளைக் காணும்பாக்கியங் கிடைத்ததேபென்று ஆவனொழிந்தார். அரிசித்துத்துதித்தான். [குமரவேள் தூணின்மேல்வெளிப்பட்டு அருக்கொகித்தஉருவம் இப்போதும் கம்பத்தினாயுரென்னும் பெயருடன் வழங்குகின்றது.]

அதன்மேல் அரசன் சம்பந்தாண்டாளை ஊரினின்றகற்றின னாயினும் அவனுடையகுழ்ச்சியினால் சிலநாளின்பின் அவனுக்கு நன்பனாகி அவனுடைய தூண்டுகையினால் தேவலோகத்திலுள்ள பாரிசாதமலரைக்கொணர்ந்துதரும்படி அருணாகிரியாரை வேண்டினான். அருணாகிரியாரும் சம்பந்தாண்டானுடைய குழ்ச்சியினுவென்றறியாதவராய் அதற்குடன்பட்டுத் தமதுசரித்ததைக் கோயிற் கோபுரத்தின்மேலுள்ள ஓரிடத்துட் சேமித்துவைத்துக் கீளியுரு

வாகித் தேவலோகஞ்சென்று இந்திரனுடைய அனுமதிபெற்றுப் பரிசாதமலரைத் தமது கிளியுருவத்தின்முக்கனாகொய்துகொண்டு மீண்டுவந்தார்.

இதற்கிடையிற் சம்பந்தாண்டான் இவருடையசரீரம் கோபுரத்தில் மறைக்கப்பட்டிருப்பதையறிந்து, அருணாகிரி பரிசாதமலர்கொண்டுவர இயலாமையினால் உயிரையிட்டானென்று வெளிப்படுத்தி, அய்வுடலைத் தகனஞ்செய்ததான்.

மீண்டுவந்த அருணாகிரியார் தமதுசரீரம் தகிக்கப்பட்டதையறிந்து குமரவேலிவெள்ளையென்றுகிளைத்துக் கிளியுருவத்தோடு அக்கோபுரத்திற்கங்கியிருந்தார். அவர்கொண்டுவந்த பரிசாதமலரின் மணம் அய்வுமுழுதும் பரவியது. அரசன் அருணாகிரிநாதர்கொன்றத மலரின்மணமே யிதுவென்றுதுணிந்து அவருடைய உடலைத் தகனஞ்செய்ததற்காகத் துக்கமுற்று அவர்முன்னிலையில் வந்து புலம்பிக்கொண்டுகின்றுன். அருணாகிரியார் “அரசனே! நீ கவலைப்படவேண்டாம். என்னுடைய மானுடயாக்கையினின்று இது நமக்குச் சுகத்தைத்தருகின்றது. இவ்வடிவத்தோடு யான் கடவுளைப்படுவேன்” என்றுகூறி அரசனைத்தேற்றியனுப்பினார்.

பின் அருணாகிரிநாதர் கிளியுருவத்துடன் பலகாலமிருந்து பலதோத்திரங்களைப்பாடித் குமரவேருடைய பேரானந்தசுகவாழ்வைப்பெற்றார்.

கிளியுருவத்தோடிருந்தே இந்தக் கந்தரனுபூதியையும்பாடினாரென்பர் சிலர். திருவகுப்பு கந்தரலங்காரம் முதலியவைகளும் இவரார் பாடப்பட்டனவாயிருக்கின்றன.

இவரைச் சிலர் பட்டினத்தடிகளின்புதல்வரென்று எழுதியிருக்கின்றார்கள். பழைய அரசர்களும் வித்துவான்களும் சீவியகாலத்தை நுட்பமாய் ஆராய்கின்ற சரித்திரகாரர்சிலர் பட்டினத்தடிகள் காலத்திலிருந்து அருணாகிரியார்காலம் ஏறக்குறைய நானூறு வருடங்களுக்குப் பிந்தியிருக்கலாமென்று அனுமானிக்கின்றார்கள்; ஆதலின் இவரைப் பட்டினத்தடிகளின்புதல்வரெனக் கூறுவது பொருத்தமற்றதாயிருக்கிறது.

சிவமயம்.

சுந்தர நுபுதி உரை.

காப்பு.

நெஞ்சக் கனகல் லுநெகிழ்த் துருகத்
தஞ்சத் தருள்சண் முகனுக் கியல்சேர்
செஞ்சொற் புனைமா லெசிறந் திடவே
பஞ்சக் கரவா னைபதம் பணிவாம்.

இதன்பொருள்: நெஞ்ச கன கல்லு நெகிழ்த் துருக—(தம்மைத்தி
யாளிப்பவர்களுடைய)மனமாகிய உரத்தகல்லானது இனிது உருகாநிற்க, தஞ்
சத்த அருள்—பற்றுக்கோடாய் அருள்செய்கின்ற, சண்முகனுக்கு—முருகக்
கடவுளைக்குறித்து, இயல் சேர் செம் சொல் புனை மாலை—இயல்புபொருந்தி
ய செவ்விய சொற்சுளிஞற்றொடுக்கப்பெறும் மாலையாகிய இந்நூல், சிறந்தி
ட—இனிதுநிறைவேறும்படி, பஞ்ச கர ஆனை—ஐந்து திருக்கரங்களை யுடைய
விராயகக்கடவுளுடைய, பதம்—திருவடிகளை, பணிவாம்—வணங்குவோம்.

நெஞ்சமென்பதில் அம்மும் கல்லு என்பதில் உவ்வும் சாரியைகள். உ
ருக அருள் சண்முகனுக்கு புனை மாலை என இயையும். கன-உரிச்சொல். நெ
கிழ்தல்-மிருதுத்தன்மையைப்பெறுதல். அன்பில்லாமைதோன்ற மனத்தைக்
கனகல் என்றார். நெஞ்சம் ஆகுபெயர். சண்முகன்-ஆறுமுகங்களை யுடையான்.
சொற்களுக்கு இயல்பு-பெயர் வினை இடை உரி முதலிய தன்மைகள். செம்
மை-சந்தம் பொருளாமைதி முதலியவற்றின் சிறப்பு. செஞ்சொற்புனைமாலை
பஞ்சக்கரவாளை என்பன விசேடணத்தால் விசேடியப்பொருளைச் சுட்டி நின்
றன.

நூ ல்.

ஆடும் பரிவே லணிசே வலென்ப
பாடும் பணியே பணியா வருள்வாய்
தேடுந் கயமா முகனைச் செருவிற
சாடுந் தனியா னைசகோ தரணே.

இ—ள்: தேடும் கயமா முகனை—தேடிவந்தெதிர்த்த கயமுகாசரனை,
செருவில்—போர்செய்யும்பொழுது, சாடும்—அழித்த, தனி யானை—ஒப்
பற்ற விராயகக்கடவுளுடைய, சகோதரணே—தம்பியே, ஆடும் பரி வேல்
அணி சேவல் என—(சார்காலத்தில் தோகையைவிரித்து) ஆடுகின்றமயில்வா
கனமென்றும் வேற்படையென்றும் அழகிய சேவற்கொடியென்றும், பா

ம் பணியே—(உமது உபகாணங்கோத்) துதித்தின்ற தொண்டையே, பணி
ஆ—(நீளத்தோறஞ் சிறியேன்செய்யுள்) தொழிலாக, அருள்வாய்—அருள்
செய்வீர்.

முத்தியை—பிரிப்பை. ஆக என்பதன் ஈறு தொக்கது. சாரம் சகோ
தான் என இயைத்து, சுயமாகுதல் என்பதற்குத் தாசாகாரனைப்பொருள்
உபநிபந்தம். (உ)

உல்லாசநிரா குலயோ கவிதச்
சல்லாபவிநோ தனூயேயேயோ
வெல்லா மறவென் னையிழந் தநலஞ்
பொல்லாய் முருகா சுரபு பதியே.

கு—ள்: உல்லாச—ஆனந்தத்தைத்தருவதும், நீர் ஆகுல—துன்பத்
தை மொழிப்பதமாகிய, யோகவித—யோகவகைகளினாலே, சல்லாப—அடி
யார்சன் அளவளாவுதல், விநோதனும்—பொழுதுபோக்காகவுடையவரும்,
நி அலையோ—நீரல்லீரோ (ஆதலால்), முருகா—முருகக்கடவுளே, சுரபு
பதியே—தேவசேனாபதியே, எல்லாம் அற—(மாயையின் வசத்தால் என்னு
டையனவென்று எண்ணியிருக்கும்) எல்லாப்பொருளும் என்னுடையனவா
காதொழிய, என்னை இழந்த நலம்—சீவான்மாவாந்தன்மையை நீங்கிப் பரமா
ன்மாவாந்தன்மையை யடைபுஞ்சிறப்பை, சொல்லாய்—உபதேசிப்பீர்.

உம்மை எச்சம். யோகங்கங்கள் எட்டாதலின் யோகவிதம் என்றார்;
அவை, இபமம்நியமம் ஆசனம் பிரானுயாமம் பிரத்தியாகாரம் தாமிண தியா
னம் சமாதி என்பனவாம். முத்திய இரண்டையுத்தவிர்த்த ஆறுகக்கூறுவாரு
முனர். இழந்த-காலவழுவமைதி. எல்லாமறுதல் என்னையிழத்தல் முதலியவற்
றின்விரிவைச் சங்கராசாரியசுவாமிகளருளிச்செய்த கீர்வாணதசகம் கீர்வாண
வத்கம் ஆன்மபஞ்சகமுதலிய தோத்திரங்களாலறிக. (உ)

வானோ புனல்பார் கனன்மா ருதமோ
னானோ தயமோ நவினன் மறையோ
யானோ மனமோ வெனையான் டவிடந்
தானோ பொருளா வதுசன் முகனே.

கு—ள்: சண்முகனே—ஆறுமுகக்கடவுளே, வானோ—ஆகாயமோ,
புனலோ—நீரோ, கனலோ—நெருப்போ, மாருதமோ—காற்றோ, னான உத
யமோ—நானத்தினுடைய தோற்றமோ, நவில் நால் மறையோ—ஒதப்படு
கின்ற என்னு வேதங்களோ, யானோ—ஆன்மாவோ, மனமோ—(அந்தக்கா
ணங்களுள்ளொன்றாகிய) மனமோ, என ஆண்ட இடம் தானோ—(குருவடிவ
த்துடன்வந்த) என்னை அடிமைக்கொண்ட இடமேயோ, பொருள் ஆவது—
உண்மைப்பொருளாகச் சொல்லத்தக்கது.

ஆண்டாகாமாய் சிற்றலின் இறைவனிலக்கணத்தை வரையறுத்
தல் இப்பாடென்பதாம்.

ஓ எதிர்மறை; புனால் முதலியவற்றிற்கு மியைக்கப்பட்டது. எழுதாக்கேள்வியாதலின் 'நலினான்மறை' என்றார். மறையென்பது பொருளான் மறைந்தகிறீர் தென்ப பொருள்படும். சிலர் ராண்குவருணத்திப் பெண்களுக்கும் சூத்திரருக்கும் மறைக்கப்படுவதெனவும் பொருள்கூறுகின்றார்கள். வேதம் ரஜஸ்வலே பதிதர் முதலாயினார்க்கே மறைக்கற்பாலது. நான்காம்வருணத்தார் ஒதன் முதலியவற்றிற்குநிகராமில்லாதவரேயன்றி அந்தணராதியோரோ துந்தொனியைச் செவிப்படுத்தற்குத்தானும் விலக்கானவரல்லர். சிலநூல்களில் கேட்டுநிற்பாராய சூத்திரர்க்குத் தண்டனைவிதித்ததும் பிறவும் அவர்கேட்டுநின்றலின் அனாவசியசுத்தையும் அதனால் ஒதுவார்க்கு ஒதுத் தொழிலிற் சிந்தைசெல்லாமை முதலிய பங்கமுண்டாதலையும் குறித்தேயாம். அந்தணர்முதலிய மூவருணத்துப்பெண்கள் வேதமந்திரங்களினாலே விவாக முதலிய கிரியைகளிற் சம்ஸ்கரிக்கப்படுவதும், வேதமந்திரத்தால் தீவேட்டல் முதலிய கிரியைகளைக் கணவர்செய்யும்போது உடனிருக்கவேண்டுவதும், அப்பெண்கள் இறந்தகாலத்திலும் வேதமந்திரங்களாலே கிரியைசெய்யப்படுதலும், விதியும் வழக்குமாயிருத்தலின், அவர்களும் வேதத்திற்கு விலக்கானவரல்லர். அட்டிற்றொழில் தூல்தூற்றல் முதலியன ஆடவனுக்கு விதிக்கப்படாமையும் கல்வித்தொழில் பெண்கட்கு விதிக்கப்படாமையும் ஒத்தனவாம். அவர்கள் விதிக்கப்படாத தொழிலைச்செய்யவேண்டியதாயவந்த ஆபத்துக்காலத்தில் நியதியன்று. எனையாண்டவிடமென்றது திருவண்ணாமலையிற் கோபுரத்தினின்று குதித்தபோது குமரவேள் ஏந்திக்காத்து அடிமைக்கொண்ட இடத்தைச் சுட்டியது. (சு)

வளைபட்டைகமா தொடுமக் கனெனும்

தளைபட்டழியத் தருமோ தருமோ

களைபட்டெழுநூ நாமுங் கிரியுந்

தொளைபட்டுருவத் தொடுவே லவனே.

கு—ள்: களை பட்டு எழு நூர் உரமும்—மிகுந்த சுற்றத்தையுடைய வறையக் கிளர்ந்த ரூபன்மனது மார்பும், கிரியும்—கிரவுஞ்சமலையும், தொளைபட்டு உருவ—துளைக்கப்பட்டு ஊடுருவுப்படி, தொடு—ஏலிய, வேலவனே—வேற்படையையுடைய கடவுளே, வளை பட்ட கைமாதொடு—வளையலையணிந்த கைகளையுடைய மனைவியும், மக்கள் எனும்—மக்களும் என்று சொல்லுகின்ற, தளை பட்டு—பந்தத்தில் அசப்பட்டு, அழிய தருமோ தருமோ—நான் கெடத்தருமோ கெடத்தருமோ.

தருமோ தருமோ—இரக்கத்திலுந்த அடுக்கு. தொளை-துளையென்பதன்விசாரம். களை-மாவடிவத்தின் களைகளெனினுமாம். (சு)

மகமா யைதளைந் திடவல் லபிரான்

முகமா நுமொழிந் துமொழிந் திலனே

அகமா டைமடந் தையரென் நயருந்

சகமா யையுணின் நுதயங் குவதே.

௫—ள்: மகா மாயை களைத்திட வல்ல பிரான்—பெரிதாகிய அஞ்ஞானத்தை நீக்கவல்ல கடவுளாகிய முருகவேளினது, முகம் ஆறும்—ஆறு திருமுகங்களும், மொழிந்தும்—உண்மை நிலையை வெளிப்படுத்திய பின்னும், அகம் ஆடை மடக்கையர் என்று அயரும்—வீடு உடை பெண்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டு அவற்றைத் தேடியுமுலுபின்ற, சக மாயையும்—பிரபஞ்சமென்றும் மாயையிலே, நின்று—மனத்தைச் செலுத்தி, தயங்குவது—உருந்து நிலை, ஒழிக்கிலனே—யான் தவிர்த்திலேனே, (என்புத்தி சென்றவாடுநென்னெனத்தன்னையிழித்துக் கூறியவாறு).

மொழிந்துமென்பதில் உம்மை சிறப்பு, ஏ-மூன்றையது இழிவு; பின்னையது சுற்றத்தை. மகாமாயை-குறுக்கல் விகாரம். கடவுளிடத்தே அன்புசெலுத்தாத பிரபஞ்சத்தைப் பற்றி நின்றலே ஈண்டு மாயையெனப்பட்டது. அது பெருமூயற்செய்தபோதும் ஒழியாத பற்றி நின்றலின் 'மகாமாயை' என்றார்.()

தினியா னமனோ சிலை மீ துனதாள்
அணியா ராவின் தமரும் புமதோ
பணியா வெனவள் ஈபதம் பணியுந்
தணியா வதிமோ சுதயா பரனே.

௫—ள்: பணியா என—(யாம் உமக்குச் செய்யவேண்டிய) ஏவலெனவென்றவினாலி, வள்ளி பதம் பணியும்—வள்ளிகாய்கியின் பாத்தகளைப் பணிந்த, தணியா அதி மோக—குறையாத பெருமோகத்தை யுடைய, தயா பரனே—கடவுளே, தினியா ஆன மனோ சிலை மீது—திண்மையிருந்த என்மனமாகிய கல்லின்மேல், உன தாள் அணி ஆர் அரவீந்தம்—உமதுபாதக்களாகிய அழகுநிறைந்த தாமரைமலர்கள், அரும்பும் அதோ—தோன்றப்பெறுமா. [சிறியேன் பத்தியில்லாதேனாயினும் அருள்செய்து காப்பீர் என்பதாம்].

மனோசிலை-வடசொன்னுடிபு. அது சாரியை. ஓ-எதிர்மறை. தயா பரன்-சுருணைசெய்தலையே தொழிலாகவுடையான். (சு)

கெடுவாய் மனனே கதிகேள் கரவா
திடுவாய் வடிவே லிறைதா னினைவாய்
சடுவாய் நெடுவே தனைதூள் படவே
விடுவாய் விடுவாய் வினைபா வையுமே.

௫—ள்: கெடுவாய் மனனே—கெடுதற்குமுயலுகின்ற என்மனமே, சுதி கேள்—உய்யும்வழியைச் சொல்வேன் கேட்பாயாக, கரவாது இடுவாய்—(இரப்பவர்களுக்குக்கொடுக்கத்தக்கனவற்றை) இல்லையென்றொளித்து வையாமற் கொடுப்பாய், வடி வேல் இறை தான் நினைவாய்—கூர்மையான வேற்படையையுடைய முருகக்கடவுளின் நிருவடிகளைத் தியானிப்பாய், நெடு வேதனை தூள் பட சடுவாய்—நெடுங்காலமாகத் தொடர்ந்து வருகிறபிற வித்தன்பத்தைக் கெடுப்படி அழிப்பாய், வினை யாவையும் விடுவாய் விடுவாய்—நீவினையெல்லாகற்றையும் செய்யாது விடுவாய் விடுவாய்.

பின்னைய ஏகாங்கன்-அசை. கெடுவாய்-எதிர்காலத்தெரிநிலையினையா லினையும் பெயரின் விளி; அது வடமொழியிற்போல மனனே என்னும் வி ளிக்கடையாயிற்று. மனன்-போலி. கருவிலிருக்கும்போதும் பிறக்கும்போ தும் பிறத்தயின்னும் பலவகையானதுன்பத்தையேதருதலின் பிறவியை வே தனையென்றார். வினையாவையுமென்றது இருவினைகளையுமெனினுமாம். (1)

அமரும் பதிகே ளகமா மெனுமிப்
பிரமங் கெடமெய்ப் பொருள்பே சிவவா
குமரன் கிரிசா சகுமா ரிமகன்
சுமரம் பொருதா னவநா சகனே.

கு-ள்: குமரன்-குமரக்கடவுளும், கிரிசா குமாரி மகன்-இமய வலையாசனது புத்திரியின் புதல்வரும், சுமரம் பொரு தானவ நாசகன்- போரைச்செய்த ஞாபன்மன்முதலிய அசுரர்களையுழித்தவரும் (ஆகிய முருக வேள்), அமரும் பதி-யானிருக்குமுறும், கேள்-சுற்றமும், அகம் எனும்- வீடும் என்று சொல்லப்படுகின்ற, இ பிரமம் கெட-இந்தப்பிராக்தி கெடும் படி, மெய்ப்பொருள் பேசியவா-உண்மைப்பொருளை அடியேனுக்குப்பேசி த்ததன்மை (புதுத்தக்கது).

ஆம்-அசை. பேசியவாறு என்பதில் ஈற்றுயிர்மெய்தொக்கது. பிரமம் என்பது பிரமமென எழுத்துமாறிற்று. பிரமம்-ஒன்றனியற்கையை மற்றொ ள்றையுணர்ந்து அலைதல். நிலையற்றனவும் துன்பத்தைத்தருவனவுமாகிய ஊர் முதலியபொருள்களை நிலையுள்ளனவுஞ் சுகத்தைத்தருவனவுமாக நினைத்தல் ஈண்டுச்சுட்டப்பட்டது. மெய்ப்பொருளென்றதுஞானநிலையை; பிரணவப் பொருளையெனினுமாம். (2)

மட்டேர் குழன்மங் கையர்மை பல்வலைப்
பட்டு சல்படும் படரென் றொழிவேன்
தட்டு டறவேல் சயிலத் தெறியு
கிட்டே சரிசா குலகிர்ப் பயனே.

கு-ள்: தட்டு ஊடு அற-இடையே தடையொன்றுமின்றாக, வேல்-வேற்படையை, சயிலத்த எறியும்-கிரவுஞ்சமலைபின்மேலேவிய, கிட்டே-கோபக்குணத்தையுடையவரே, நிராகுல-துன்பமற்றவரே, கிர்ப் பயனே-பயமில்லாதவரே, மட்டு ஊர் குழல் மங்கையர்-வாசனைபொருட் திய கூத்தலையுடைய பெண்கள்மேல்வைத்த, மையல் வலை பட்டு-மோகமா கிய வலையிலகப்பட்டு, ஊசல் பறும்-ஊஞ்சலைப்போல அலைகின்ற, படர்- துன்பத்தினின்றும், என்று ஒழிவேன்-எள்ளளில் யான் கெடுவேன்.

மட்டு-ஆகுபெயர். குழற்குவாசனை, அகிற்புகை மலர்மணம் முதலிய வற்றூற்பொருள்தும். மங்கையர் பருவங்குறித்தசொல்லெனினுமாம். சிக்கு ண்டாளை மீளவிடாதுவருத்துதலின் மையலை வலையாக உருவகித்தார். (3)

கார்மா மிசைகா லன்வரிற் கலபத்
தேர்மா மிசைவந் தெநிரப் படுவாய்
தார்மார் பவலா ரிதலா ரியேனுஞ்
சூர்மா மடியத் தொடுவே லவனே.

இ—ள்: தார் மார்ப—கடப்பமலர்மாலையையணிந்த மார்பினையுடையவரே, வலாரி தல அரி எனும் சூர் மா—இந்திரனது சுவர்க்கலோகத்தை யுழிப்பித்த பைசவனாகிய சூரபன்மனது மாமரவடிவம், மடிய—இருபிளவாய் விழும்படி, தொடு—ஏவிய, வேலவனே—வேற்படையையுடைய கடவுளே, காலன்—கடற்றவன், கார் மா மிசை வரின்—எருமைக்காடாவாகனத்திலேறி (என்னுயிரைக்கவரும்படி) வந்தால், கலபத்து எர் மா மிசை வந்து—நீர் மயிலாகிய அழகிய வாகனத்திலேறிவந்து, எதிரப்படுவாய்—முற்படுவீர்.

தேகார்த்தத்தில் உமது சாயுச்சியப்பேற்றைத் தந்தருள்வீரென்பதாம். கலபத்தேர் மா என்பதில் மா ஆகுபெயர். வல+அரி =வலாரி; வலனென்னு மகாலுக்குப் பைசவன். (க0)

கூகா வெனவென் கிளைகூ டியாழப்
போகா வகைமெய்ப் பொருள்பே சியவா
நாகா சலவே லவநா லுகவித்
த்யாகா சரலோ கசிகா மணியே.

இ—ள்: காகாசல—தேவகிரியிலெழுந்தருளியவரே, வேலவ—வேற் படையையேந்தியவரே, நாலு கவி த்யாகா—(ஆசு மனாரம் சித்திரம் வித்தாரம் என்னும்) நால்வகைக்கவிகளையும் பாடும்படி அருள்செய்பவரே, சரலோக சிகாமணியே—தேவலோகத்துக்குத் தலைவரே, என் கிளை—என்னுடைய சுற்றத்தார், கூ கா என—கூ கா என்னுங் குறிப்பொலிகளுண்டாகும்படி, கூடி அழ—குழந்திருந்து அழ, போகா வகை—இறவாவண்ணம், மெய்ப் பொருள்—உண்மைப்பொருளை, பேசியவா—உபதேசித்தமை (புகழ்த்தக்கது).

பேசியவாறு என்பதன் ஈற்றுயிர்மெய்தொக்கது. சிகாமணி—உச்சியிலணியப்படும் மணி; ஆகுபெயர். ஞானிகள் ஏகார்த்தத்திலிருந்து யோகமார்க்கத்தால் உடலைக்கி முத்திபெறுவதன்றி, நோய்வாய்ப்பட்டுச் சேடமீறி யறிவுழிந்துகிடந்து இறப்பதில்லையாதலின் 'கூகாவெனவென்கிளைகூடியாழப் போகாவகை' என்றார்.

மெய்ப்பொருளுென்றதற்கு எட்டாஞ்செய்யுளிலுரைத்தாங்குரைக்க.

செம்மான் மகளைத் திருநிர் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்
சும்மா விருசொல் லறவென் றலுமே
யம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலனே.

இ—ள்: செம் மான் மகளை திருடும் திருடன்—செச்சிறத்தையுடைய மானின் புதல்வியாகிய வள்ளியாகிய (வேடர்சேரியினின்றும் உள்ளிர

லில்) திருடிச்சென்ற கள்வரும், பெம்மான்—பெருமானும், பிறவான்—பிறப்பில்லாதவரும், இறவான்—இறப்பில்லாதவரும் ஆகிய, முருகன்—முருகவேள், சொல் அறகம்மா இரு என்றலும்—வாய்பேசாதல்லாமல் மெனன நிலையாகிருப்பாயென்று கட்டளைசெய்தவுடன், பொருள் ஒன்றும் அறிக்கிலன்—பிரபஞ்சப்பொருளொன்றையு மறியாதவனாயினேன், அம்மா—இது பெரிய ஆச்சரியம்!

இறைவனருள்செய்தவுடன் மீம்புலனுமொடுங்க ஆன்மதரிசனமுண்டாயிற்றென்பது கருத்து.

எ-சுற்றைசை. இவ்வாறு பிறசெய்யுட்கள் சிலவற்றின் உரையிலெடுத்தக்கொள்ளப்படாதனவாய் வருவனத்திற்குமுரைக்க. மால்மகள் எனப்பிரித்துத் திருமாலின் புதல்வியெனக்கூறுவர் சிலர். திருடன்-புகழ்ச்சிக்கண்வந்த இகழ்ச்சி. (கஉ)

முருகன் றனிவேன் முனிநக் குருவேன்
றருள்கொண் டறியா ரறியுந் தரமோ
உருவன் றருவன் றுளதன் றிலதன்
றிருளன் றெளியன் றெனநின் றதுவே.

இ—ள்: உரு அன்று—உருவப்பொருளன்று, அரு அன்று—அருவப்பொருளுமன்று, உளது அன்று—உள்பொருளுமன்று, இலது அன்று—இல்பொருளுமன்று, இருள் அன்று—இருளுமன்று, ஒளி அன்று—ஒளிப்பொருளுமன்று, என—என்றுசொல்லும்படி, நின்றது—நின்றபொருள், முருகன்—முருகவேளும், தனி வேல் முனி—ஒப்பற்ற வேற்படையையேந்திய பெரியவரும், நம் குரு என்று—எங்கள் பாமகுருவுமையாமென்று, அருள் கொண்டு அறியார்—அவருடையகருணையைப்பெற்றறியாதவர்கள், அறியும் தரமோ—அறியக்கூடியதகுதி உளதாமோ (இல்லையே).

ஒ-எதிர்மறை வழிபாட்டின்பொருட்டு அடியார்களாற் கற்பித்துக் கொள்ளப்படும் வடிவங்கள்கடவுளினியற்கைவடிவமாகாமையின் 'உருவன்று' எனவும், எல்லாந்தாமையாய் நின்றலின் 'அருவன்று' எனவும், அதுமானம் காட்சி அளவை என்னும் முத்திறங்களாலும்உண்மையின்மைகளை ஆராயுமிடத்து நிச்சயத்தோன்றுதலரிதாதல்பற்றி 'உளதன்று இலதன்று' எனவும், சூரியன்முதலிய ஒளிப்பொருள்களுக்கும் உள் ளொளியாய்நின்றலின் 'இருளன்று' எனவும், அவ்வொளியை உணங்கண்ணாற் காணுதலியலாமையின் 'ஒளியன்று' எனவும், இவ்வாறே மயங்கிற்றகுநிலையை அவரருளானன்றித் தெளிதலியலாமையின் 'அருள்கொண்டறியாரறியுந்தரமோ' எனவும் கூறினார். (கக)

கைவாய் கதிர்வேன் முருகன் கழல்பெற்
றுய்வாய் மனனே யொழிவா யொழிவாய்
மெய்வாய் விழிநா சியொடுஞ் செவியா
மைவாய் வழிசெல் லுமவா னீனையே.

கு—ள்: மனனே—என்மனமே, கைவாய் கதிர் வேல்—கைவாய் கண் வாய்த்த ஒளிபொருத்திய வேற்படையையுடைய, முருகன்—முருகக் கடவுளுடைய, சமல்—திருவடிசை, பெற்று—தனையாகப்பெற்று, உய் வாய்—நீ வாழ்வாய், மெய்வாய் விழி நாகி ஒம் செவி ஆம்—மெய்யும் வாயும் கண்ணும் முக்கும் காதும் ஆகிய, பிவாய் வழி—பித்துபொறிகளின் வழி யாக, செல்லம்—சென்றகொண்டிருத்தலாகிய, அவாவின்—ஆசையைத் தையும், ஒழிவாய் ஒழிவாய்—நீடு விடு.

மனத்தைப்பொறிவழி செல்லாததின்கூட கடவுட்டியானத்திற் செ ல்லும்படி வற்புறுத்தியவாறு.

வாய்-வாயில், அடுக்கு-விரைவுருறித்ததின்மீது, ஒம்-என், உம்-சா ரியை, பொறிவழிச்செல்லும் புலன்களோத்தாதலின் ஆசையும் பித்தாயிற்று. (.)

முருகன் குமான் குகனென் மொழிந்
துருகுந் செயறந் துணர்வென் நருள்வாய்
பொருபுங் கவரும் புவிபும் பரவுங்
குருபுங் கவனென் குணபந் சரணே.

கு—ள்: பொரு புங்கவரும் புவிபும் பரவும்-அகாருடன்முற்காலத்திலே போர்செய்ததேவர்களாலும் பூவுலகத்தாராலும் துதிக்கப்பெற்ற, குரு புங்கவ-ருருநாதரே, என் குண பஞ்சரணே—எட்டுவகையான குணங்களுக்கு முறை விடமானவரே, முருகன் குமான் குகன் என்று மொழிந்து—முருகவேளோ குமாரக்கடவுளே குழந்தையே என்று உமதுதிருளாமக்கொய்ச்சரித்து, உரு கும் செயல்—மனமுருகுவின்ற தொழிலே, தந்து—எனக்குத்தந்து, உணர்வு என்று அருள்வாய்—ஞானநிலையை எக்காலத்தில் அருள் செய்வீர்.

புவி-ஆகுபெயர், பஞ்சரம்-ஈடு, சிவபிரானுக்குப் பிரணவப்பொருளை விரித்துக்கூறியதனாலும் அகத்தியருக்கும் பராசரமுனிவரது புத்திரமாவரு க்கும் ஞானோபதேசஞ்செய்தமையாலும் முருகவேளுக்குக் குருநாதனென் னும்பெயர்வழங்கிற்று. முருகன்-எக்காலத்தும் இளமைப்பருவத்தையுடைய வன், குமான்-அக்கருத்தையே புணர்த்திநின்ற கடசொல், குகன்-அடியாரு டைய உள்ளத்திலிருப்பவன், எண்குணங்களாவன தன்வயத்தினால் தூயவு டம்பினனாதல் இயற்கையுணர்வின்னாதல் இயல்பாகவே பாசங்களிலீங்கிநிற் தல், போருளுடைமை முடிவிலாற்றலுடைமை முற்றறிவுடைமை வரம்பி லீன்படுடைமை என்பன.

(கடு)

போ சையெனும் பிணியிற் பிணிபட்
டோரா வினையே னுழலத் தருமோ
வீரா முதுஞர் படவே லெறியுந்
ஞார காலோ கதூரந் தானே.

கு—ள்: வீரா—வீரரே, முது ஞர் பட வேல் எறியும் ஞார—தூந் தெட்டியுமாசவாழ்த்த ஞாபன்மனிதக்கும்படி வேற்படையவீசிய ஞாரே,

சுரலோக தூர்த்தானே—தேவலோகத்தைக்காப்பவரே, ஓரா வினையேன்—உய்த்தணர்வில்லாத பாலியேன், பேராசை எனும் பீனியில் பீனியிட்டு—பேராசையாகிய பந்தத்திலகப்பட்டு, உழலத்தகுமோ—அலைபத்தகுமா.

பெருமை ஆசை என்னுஞ்சொற்கள் பேராசையெனச்சந்திபெற்றன—தூர்த்தான்-பாரத்தைக்கிப்பவன். (௧௧)

யாமோ தியகல் விபுரிமம் மறிவுந்
தாமே பெறவே லவர்தந் ததனாந்
பூமேன் மயல்போ வறமெய்ப் புணர்வீர்
நாமே னடவீர் நடவீ ரினியே.

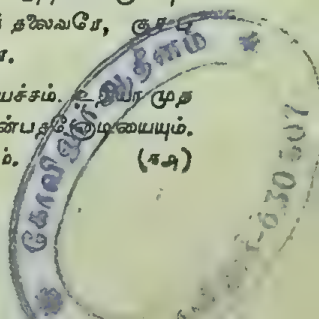
இ—ள்: யாம் ஓதிய கல்வியும்—நாங்கள்கற்ற கல்வியையும், எம் அறியும்—கல்விக்கேற்ற எங்கனறியையும், பெற—பெற்றுக்கொள்ளும்படியாக, வேலவர்—முருகக்கடவுள், தாமே—தாமாகவே, தந்ததனாந்—எங்களுக்கு அருளியதனாந், பூமேல் மயல் போய் அற—பிரபஞ்சத்தின்மேல்வைக்கும் ஆசையானது நீங்கிக்கட, மெய்ப்பு உணர்வீர்—உண்மைநிலையறியக்கடவீர், இனி—அறிந்தபின், நாமேல் நடவீர் நடவீர்—நாவின்வழியே செல்வீர் செல்வீர் (அவரைப் பாடுவீர்).

கல்விகற்றதற்கும் அறிவுமுதிர்ந்ததற்கும்பயனாகக் கடவுள் வழிபடுவீரென்பதாம். யாம் உணர்வீர் நடவீர் என்பன பத்தியிருகியாற்பாவிக்கப்பட்ட பன்மைகள். உணர்வீர் நடவீர் என்னும் எவல்வினைமுற்றுக்கள் தம்மையே முன்னிலையாக்கிக் கூறப்பட்டன. யாம் என்பது தன்னொடுபிறரை யுட்படுத்தியும் உணர்வீர் நடவீர் என்பன தன்னையும் பிறரையும் முன்னிலைப்படுத்தியும்கூறிய பன்மைகளெனினுமாம். பெற தந்ததனாந் உணர்வீர் எனஇயைக்க. நாமேனடத்தல்—நாக்கினுந்செய்யக்கூடிய தொண்டைச்செய்தல். (௧௨)

உதியா மரியா வுணரா மறவா
விதிமா லறியா விமலன் புதல்வா
அதிகா வனகா வபயா வமரா
வதிகா வலகு ரபயந் கரணே.

இ—ள்: உதியா—பிறவாத, மரியா—இறவாத, உணரா—நினைவற்ற, மறவா—மறதியற்ற, விதி மால் அறியா—பிரமதேவருந் திருமாலுந்தேடியறியாத, விமலன்—சுபவிரானது, புதல்வா—குமாரரே, அதிகா—எவரினுஞ்சிறந்தவரே, அனகா—பாவயில்லாதவரே, அபயா—அடியார்க்குப் புலவிடமானவரே, அமராவதி காவல்—அமராவதிநகருக்குத் தலைவரே, குரவங்கரணே—குரபன்மனுக்குப் பயத்தையுண்டாக்கியவரே.

என்னையடிமைக்கொண்டருள்க என்பது இசையெச்சம். உதியா முதலிய ஈறுகெட்டபெயரெச்சங்கள் தனித்தனி விமலன் என்பதனோடியையும். அமராவதி-சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள இந்திரனுடைய கரணம். (௧௩)

வடிவுந் தனமும் மனமும் குணமும்
குடியும் குலமும் குடிபோகியவா
அடியந் தமின வயில்வே லாசே
நிடியென் னெருபா வினொளிப் படினே.

கு-ள்: அடி அந்தம் இனா—முதலும் முடிவுநிலைத, அயில் வேல்
அசை—அர்மபொருத்திய செற்பனடையெய்திய கடவுள், மிடி என்
து ஒரு பாவி வெளிப்பரன்—வறுமைமென்று சொல்லப்படுகிற ஒருபாவி ஒரு
குணனிடம் தோற்றியவுடன், வடிவு—அவனுடைய அழகும், தனமும்—
செல்வமும், மனமும்—மனக்கலையும், குணமும்—குணமும், குடியும்—கோ
த்தரமும், குலமும்—சாதியும், குடிபோகியவா—அவனைவிட்டுப் பிரிந்து
போனதன்மை (பெரிய ஆச்சரியம்).

செல்வமுதலியவற்றின் நிலையாமையையுணர்த்தியவாறு. தன்னையுடை
யானே யிருவையினுக்கெடுத்தலின் மிடியைப் பாவியெனவும், இடமாகக்கொ
ண்டிருந்தன பின் விட்டகலாதலின் 'குடிபோகியவா' எனவும் கூறினார் குடி
போகியவாறு என்பதில் ஈற்றுயிர்மெய்தொக்கது. (௯)

அரிதா கியமெய்ப் பெருநுந் கடியே
ஊரிதா வுபதே சமுணர்ந் தியவா
விரிதா ரணவிக் ரமவே ஸிமையோர்
புரிதா ரகநா கபுரத் தரனே.

கு-ள்: விரி தாரண விக்ரம—மிகுந்த பயங்கரமான வீரத்தையுடை
யவரே, வேன்—அடியாரால் விரும்பப்படுபவரே, இமையோர் புரி தாரக—
தேவலோகத்தைக்காத்தவரே, நாக புரத்தரனே—தேவசேனாபதியே, அரிது
ஆரிய பெய்ப்பொருளுக்கு—எவராலும் பெறுதற்கரியதான உண்மைப்பொ
ருளையறிதற்கு, அடியென் உரிது ஆ—சிறியென் உரிமையுள்ளவனென்று
கொண்டு, உபதேசம் உணர்த்தியவா—உபதேசஞ்செய்தது (வியக்கத்தக்கது).

உரிது-குணியைக்குணமாகக்கூறியவழுவமைதி. தாரணம்-தாருண
மென்றும் உ-சொல்லின் விகாரம். புரத்தான்-இந்திரன்; ஈண்டுத் தலைவ
னென்னும் பொருளில்வந்தது. உணர்த்தியவாறு என்பதில் ஈற்றுயிர்மெய்
தொக்கது. (௧௦)

கருதா மறவா நெறிநாண வெனக்
கருதாள் வனசந் தாவென் றிசைவாய்
வாதா முருகா மயில்வா கனனே
விரதா சுருகாவிபா டனனே.

கு-ள்: வாதா—அடியார்க்கு வரங்களைக்கொடுப்பவரே, முருகா—
முருகேனே, மயில் வாசனனே—மயில் வாசனமாகவுடையவரே, விரதா-
முடிவுப் பொருளே, அசா சூர விபாடனனே—அகாருஷத்திற்பிறந்த சூர
பயன்வந்து பங்கவரே, சுருதா மறவா நெறி காண—நனைப்பும் மறப்பும்

லாத முத்திநெறியை யறியும்படி, எனக்கு—அடியேனுக்கு, ஒரு தாள் வணசம் தர—இரண்டு திருவடித்தா மறைவோயும் காட்டித் தரு, என்று இவ்வகையி-
எக்காலத்தில் திருவுளம் பற்றுவிர்.

வீரதா அகர என்பது தீர்க்கச்சுந்திபெற்றது. விபாடணன்-சினேகப் பேச்சில்லாதவன். (உ௧)

காடோக் குமரே சனெனக் கருநிக்
தாடோப் பணியத் தவமெய் தியவா
பாடோக் குழல்வன் லிபதம் பணியும்
வேடோச் சுரபூ பதிமே ருவையே.

இ--ள்: காடோ குமரேசன் என சுருதி—காடோபோன்ற குமாரக்கடவுளென்று சிந்தித்து, பாடோ குழல் உள்ளி பதம் பணியும் வேடோ—விரிந்த கமுகம்பாலையையொத்த கூந்தலையுடைய வள்ளிநாயகியின், பாதங்களை வணங்கிய முருகவேளது, சுர பூபதி மேருவை— இந்திரனுக்கு மேருபோல்வாரது, தாடோ—திருவடிகளை, பணிய—வணங்குதற்குத்தக்க, தவம் எய்தியவா—தவமானது எனக்குக் கைகூடியதன்மை(வியக்கத்தக்கது).

காடோ-சுருத்தினங்கன்று. மேரு-உவமவாகுபெயர். மேருமலை அசுரராவிடர்வினோயுங்காலத்தில் ஒளித்திருத்தற்கு அரணியிருப்பதுபோல, குமராவளும் அவ்வசுரராவிடரெய்தியகாலத்தில் தேவர்க்குப் புகலிடமாகலின் 'சுரபூபதிமேரு' என்றார். வேடோ மேருவை பணிய என்றது வடமொழிவழக்கு. முதல் சினையிரண்டினும் இரண்டனுருபுவிளக்கப்பட்டிருத்தலின் முதலின்-வியருபு ஆறனுருபாகத்திரித்தரைக்கப்பட்டது. சுரபூபதியை மேருவை என விகாரத்தைக்கூட்டி, அதற்க்கையடிப் பொருள்குறினுமாம். (உ௨)

அடியைக் குறியா தறியா மையினான்
முடியக் கெடவோ முறையோ முறையோ
வடிவிக் ரமவேன் மகிபா குறமின்
கொடியைப் புணருந் குணபூ தரனே.

இ--ள்: வடி வீரம வேல் மகிபா—கூர்மைபொருந்திய வீரத்தன்மை மிக்கவேற்படையையுடைய தலைவரே, குற மின் கொடியை புணரும் குணபூதரனே—வேட்டுவப்பெண்ணாகிய வள்ளிநாயகியைக் கூடிய குணமலையே, அடியை குறியாது—உமதுதிருவடிகளை நீனையாமல், அறியாமையினால்—அஞ்ஞானத்தினால், முடிய கெடவோ—முற்றாயழிவேனோ, முறையோ முறையோ—இது நீதியாகுமா நீதியாகுமா (ஆகாதே).

ஓசாரங்கள் இரக்கம், மின் கொடி இரண்டும் உவமவாகுபெயர்கள். அனக்கலாகாவளும் பொருளுந் தளக்கலாகாநிலையுந்தோற்றமும் வறப்பினும் வளந்தரும் வன்மையுமுடைமைதோன்றக் குணபூதரனே என்றார். குணபூதரன்-குணத்தால் மலைபோல்வான். (உ௩)

கர்வேல் விழிமம் கையர்கொங் கையிலே
சேர்வே னருள்சே ரவுமென் னுமமீதா
ஞர்வே ரொடுஞன் றுதுளைத் தநெடும்
போர்வே லுபுரம் தாபூ பதியே.

இ—ள்: ஞர் வேரொடுஞன் றுதுளைத் தநெடும் போர் வேல்—ஞாப
ன்மனது மாமரவடிவத்தினடியையும் கிரவுஞ்சமலையையும்பிளந்த நீண்ட போ
ருக்குரிய வேலாடித்தையுடையவரே, புரந்தர பூபதியே—இந்திடுனுக்குத்தலை
வரே, கடர் வேல் விழி மங்கையர் கொங்கையில் சேர்வேன்—கடர்மைபொருள்
திய வேற்படையையிசுத்த கண்களையுடைய பெண்களதுதனங்களில் மனம்
வைப்பவனாகிய கிறியேன், அஞர் சேரவும் எண்ணுமதோ—அவற்றை வெ
றுத்தோராத் தொற்பாலதாகிய உமதருளைப்பெறவும் நினைப்பதுண்டா? (இல்
லையே).

சேர்வேன்—வினையாலணையும் பெயர். வேர்—இலக்கணை. உம்மை எச்
சத்தோடு பொருத்தாமையையுமுணர்த்திநின்றது. (உச)

மெய்யே யெனவெவ் வினைவாழ் வைபுகந்
தையோ வடியே னலையத் தருமோ
கையோ வயிலோ கழலோ முழுதுஞ்
செய்யையம் மயிலே நியசே வகனே,

இ—ள்: கையோ அயிலோ கழலோ முழுதும் செய்யையம்—திருக்க
டங்களும் வேற்படையும் பாதங்களும்மேனிமுழுவதும் சிவப்புநிறமானவரே,
மயில் வறிய சேவகனே—மயில்வாகனத்திலேறியருளிய வீரரே, அடியேன்—
கிறியேன், வெவ் வினை வாழ்வை—கொடியதீவினையினுலான இவ்வாழ்வை,
மெய் என உகந்த—உண்மையென்று விரும்பி, அலைய தருமோ—அலைவது
தந்ததா, இயோ—இது பரிதாபம்.

மெய்யே என்பதில் ஏ அகை. தருமோ என்பதில் ஓ இரக்கம்; கையோ
முதலியவற்றில் என். (உரு)

ஆதா ரயிலே னருளைப் பெறவே
நீதா னொருசுற் றுகினைந் திலையே
வேதா கமஞா னவினோ தமனா
நீதா காலோ கசிகா மணியே.

இ—ள்: வேத ஆகம ஞான வினோத—வேதங்களாலும் ஆகமங்களா
லும் உண்டாகின்ற ஞானத்தினால் ஆராயப்படுபவரே, மன அநீதா—மனத்
துக்கு எட்டாதவரே, கா லோக சிகா மணியே—தேவலோகத்திற்குத் தலை
வரே, ஆதாரம் இலேன்—பற்றுக்கோடில்லாதவனாகியவான், அருளை பெற-

உம்முடைய அருளைப் பெறும்படியாக, நீ—நீர், ஒரு சுற்றும்நினைத்திலையே-
சிறிநாயினும் நினைத்தினீரே.

தான்—சாரியை. ஒரு-சிறுமையின் சிறுமையையுணர்த்தற்கண் வந்தது.

மின்னே நிகர்வாழ் வைவிரும் பியயா
னென்னே வினையின் பயனிக் கிதுவோ
பொன்னே மணியை பொருளே யருளே
மன்னே மயிலே நியவா னவனே.

தி—ள். பொன்னே—பொன்னையொத்தவரே, மணியை—மாணிக்
கத்தையொத்தவரே, பொருளே—உண்மைப்பொருளே, அருளே—அருள்
வடிவினரே, மன்னே—இறைவரே, மயில் ஏறிய வானவனே—மயில்வாக
னத்திலேறிய கடவுளே, மின்னே நிகர் வாழ்வை விரும்பிய யான்—மின்ன
லையேநிகர்த்த உலகவாழ்வை விரும்பிய சிறியேன், என்—என்ன பயன்
படுவேன், வினையின் பயன் இதுவோ—யான் முற்பிறப்பிற்செய்த வினை
யின் பயன் இதுவேயோ.

யானாகிய சாரியத்தாற் காரணத்தின்றிமை அநுமானிக்கப்படுகின்ற
தென்பதாம். இங்கு—அகை. மின்னையென்பதில் ஏகாசம் வாழ்வின் அசித்தி
யத்தைத்தேற்றிநின்றது. என்னையென்பதில் ஏ இரக்கம். ஒவும் இரக்கம்.
பொன் மணி என்னயன் தலைமைபற்றிவந்த உலகவாருபெயர்கள். (உ௨)

ஆளு வமுதே யயில்வே லரசே
ஞான கரணே நவிலத் தருமே
யானு னெனென் னைவிழுங் கிவெறுத்
தானுப் நிலைநின் றதுதற் பரமே.

தி—ள். ஆளு அமுதே—(வேண்டிய இயல்பினின்று) சிறிதுங்குறை
யாத அமிர்தம் போன்றவரே, அயில் வேல் அரசே—கர்மைபொருந்திய
வேற்படையையுடைய இறைவரே, ஞான ஆகாரணே—ஞானத்துக்கு உறை
விடமானவரே, தற்பரம்—பிரமமானது, யான் ஆகிய என்னை விழுங்கி—
யானென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற(சீவான்மாவாகிய)என்னை உள்
டக்கி, வெறும் தான் ஆய் நிலைநின்றது—எல்லாந்தானையாய் நிலைத்துநின்
றதன்மை, நவில தருமே—சொல்லத்தகுந் தரத்தினதா.

அத்பவத்தாலுணர்ப்பாலதன்றி வாயாற் சொல்லுத்தரத்தினதன்று
என்பதாம். ஆளு ஹானி என்னும் வடசொல்லடியாகப்பிறந்தாறுகெட்டபெ
யராச்சம். அமுது அமிர்தமென்னும் வடமொழியின் திரிபு; ஆருபெயர்.
தருமே என்பதில் ஏகாசம் வினா. (உ௩)

இல்லே யெனுமா யையிலிட டனை
பொல்லே னுநியா மைபொறுத் திலையே

மல்லே புரிபன் விருவா குவினென்
சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வே ஸவனே.

(4) - ன்: மல்லேபுரி பன்னிரு வாகுவில்-மற்போரையே விருப்புகின்ற பன்னிரண்டு திருப்புகழ்களிலும், என் சொல்லே புனையும்- சிறியேனது பா பாபையையே புனென்றிருக்கின்ற, சுடர் வேலவனே-ஒளி பொருந்திய வேற்புடையவனுடைய சுடவனே, ஈ-ஈர், இல் என்றும் மாணையில் இட்டனா-பொறுத்தோற்றையெய் பிறப்புத்தில் என்னே அசப்படுத்தினர், பொல்லென் அறியாமையே பொறுத்தியே-பாவியேன் அறியாமையினால் செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்தருளாது விட்டனே! (யானென்றெய்வேனென்பது இசை செய்ச்சம்).

எனாம் இல்லே என்பதில் அசை; பொறுத்திலேயே என்பதில் இரகம்; மல்லே என்பதில் புறங்காவின் வீரத்திறத்தையும் சொல்லே என்பதில் நூலாசிரியரது கவித்தொண்டின் திறத்தையும் விளக்கி நின்றமையால் தேற்றம். பிரபஞ்சவாழ்க்கைக்குக் கானல்கள் கயிற்றாவும் கனவுவுலகம் என்றற்றொடர்க்கத்தனவாய்வு உலகமல்ல அறிவுடையோர் தத்தம் பஞ்சு வ நிலைக்கேற்றவாறு சுடவறவின் 'இல்லே பெறுமாயை' என்றார். யாவையுஞ் குணியுஞ் சத்தேதிராதலின் என மெய்கண்டார் கூறியதன் குறிப்பும் இதுவே. (௨௧)

செவ்வா னுருவிற் நிகழ்வே ஸவனன்
நெய்வா ததென வுரைக்கித் துறுதா
னவ்வா றறிவா ரறிதின் றதலா
ஸெவ்வா நெருவர்க் கிசைவிப் பதுவே.

இ-ள்: செவ் வான் உருவில் நிகழ் வேலவன்-செக்கர்மேகம்போன்றதோற்றத்துடன் விளங்குகின்ற முருகக்கடவுள், அன்று-அங்காளில், ஒவ்வாது என உணர்வித்தது-வாயாற்சொல்லமுடியாததென்று காட்டிய மவுனநிலையை, அவ்வாறு அறிவார் அறிதின்றது அலால்-அவர் காண்பித்தபடியே அறியத்தக்கவர் அறிந்துகொள்வதன்றி, ஒருவர்க்கு இசைவிப்பது எவ்வாறு-கேளுருவர்க்கறிவிப்பதெப்படி.

அவருணர்த்த உணர்வதேயன்றிப் பிறிதோராற்றாணுமுணர்தல் கூடாதென்பதாம். வேலவன்-கேற்புடையவனுடையான். அன்றென்பது முருகவேன்றாம்கு அருள்செய்யுப்படி பிரசன்னமானதினத்தை. மேனிமுழுதுங் சிவப்புநிறமாதலாற் செக்கர்மேகத்தைதுவமித்தார். (௨௦)

பாழ் வாழ் வெறுமிப் படுமா யையிலே
வீழ்வா பெனவென் கைவிதித் தனையே
தாழ்வா னனைசெய் தனதா முனவோ
வாழ்வா றிவிரி மயில்வா களனே.

(7) — ௩: மயில் மானனே—மயில் மானமாசவுடைய கடவுளே, பாழ் காழ்வு எனும் இ பரி மாயையில் — பவாற்றகாழ்வையாபிய இழைப் பெரிய மாயையிலுள், வீழ்வாய் என—ஆசுப்படுவாயென்று, என்னை விதித் தனையே-எனக்கு தீபத்தனெதெய்திரே, செய்தன் காழ்வு ஆனவை உளவோ-கிறியென் அதற்குத் தானமாகச் செய்த தீவினோகன் எனவையேனும் உள்ளன வா, இனி நீ காழ்காய்—(எனது சகேதற்றத்தைத் தவிர்த்தமையால்) இனி நீ வாழ்ந்திருப்பீர்.

படுமாயை-இடைவிடாது தீங்குபயக்கும் மாயை. எண்ணப்படுதல்—தன்னியல்புமுழுதும் குறைவற்றதென்தல். பிறனுக்குக்கெடுகுழ்தல் தனது ஆக்கத்தை தீவினத்தாதலின் 'காழ்காயினி' என்றார். (௩௧)

கலையே பதறிக் கதறிக் தலையூ
டலையே படுமா தருவாய் விடவோ
கொலையே புரிவே டர்ருலப் பிடிதோய்
மலையே மலையு றிடுவா கையனே.

(8) — ௩: கொலையே புரி வேடர் குல பிடி தோய் மலையே-கொலைத் தொழிலையேவிரும்பிச்செய்கின்ற வேடுவர்களது சாதிவிற்பிறத்த உள்விராய கிணைச்சேருகின்ற கடவுளே, மலை கூறு இடு வானகயனே—கிரவுஞ்சமலையைப்பிளந்த வீரரே, கலையே பதறி கதறி தலையூடு அலைபடும் ஆறு அது--(உடவுளினியல்பைவிளக்கக்கூறுவனவாகிய வேதமுதலிய) நூல்களே வரையறுக்குமாற்றவில்லாதனவாய்ப் பஸ்படக்கூறி முடிவில் அலைவுபட்டுக்கிடக்குத்தன்மை, வாய்விடவோ—வாயாற்சொல்லமுடியுமா (முடியாதே).

வேதமுதலிய நூல்களாலுங் கூறிமுடித்தற்கரியதாய் உமது பெருமையைச் சிறியேன் வாயினுற்பாடிமுடிப்பதெவ்வாறென்பது குறிப்பு.

பிடி மலை என்பன ஆகு பெயர்கள்: ஏகாரம் கலையே என்பதிற்திறப்பு; கொலையே என்பதிற்பிரிநிலை. உஷடு-ஏழனுருபு. (௩௨)

சிந்தா குலனில் லொடுசெல் வமெனும்
விந்தா டலியென் றுவிடப் பெறுவேன்
மந்தா கினிதந் தவரோ தயனே
கந்தா முருகா கருணை காரனே.

(9) — ௩: மந்தாகினி தந்த வர உதயனே—கங்கைகதிபெற்றகடவுளே, கந்தா—கந்தவேளே, முருகா—முருகமுர்த்தியே, கருணை ஆகாரனே—அருளுக்குஉறைவிடமானவரே, சிந்தா ஆகுல இல் ஒடு—மனத்திற்குத்துன்பத்தைத்தருகின்ற மனையாளுந், செல்வம் எனும்—செல்வமுமென்று சொல்லப்படுகின்ற, விந்த அடவி—பெருங்காட்டை, என்று விட பெறுவேன்—எங்காவில் யான் நீங்கப்பெறுவேன்.

சிந்தாமரையும் அருளுகரன் வடநான்முடிபு. விந்தாடவி-விந்தமலையீ
றுள்ள காடு; இலங்களை, வரோதயன்-மலையான கிழச்செய்யுடையான். நிச
ர்ச்சி-பிறப்பு குணம் தொழில் முதலியான. பா மசுவனது நெற்றிக்கண்களின்
விருத்தோன்றிய பொறிகளாகும் அங்ககருவியிற்சேர்க்கப்பட்டவுடன் ஆறு
குழித்தகையாழிப்பின் உமையம்மையாரால் ஒருருவாக்கப்பெறுதலின் 'மந்தா
விளி தந்தகோதயன்' என்றார். காக்கேயனென்னும் திருநாமமும் இது பற்
றியேயுண்டாயிற்று. கடவுளிடத்தே செல்லவிடாது உலகவின்பத்தில் மனத்
தைப்பதித்தலின் 'சிந்தாகுலவில்' எனவும், சிங்கம் புலி சாடி முதலிய மிருகங்
கள் செறியப்பெற்றனும் மிகுந்தபாப்பினையுடையதமாயிய காடென்பது
தோன்ற 'விந்தாடவி' எனவும் கூறினர். பெருந்துன்பத்தைத்தருவதும் வீ
ருத்தரியதுமாதலின் பிரபஞ்சத்தைக்காடாக ரூபித்தார். (௬௬)

சிங்கா ரமடர் தையர்தி நெறிபோய்
மங்கா மலெனக் குவரர் தருவாய்
சங்கரா மசிகா வலசன் முகலோ
கங்கா நதிபா லக்ருபா கரணே.

இ—ள்: சங்கரம் சிகாவல—போருக்குரிய மயில்வாகனத்தையுடை
வவரே, சண்முகனே—ஆறுமுகக்கடவுளை, கங்காநதி பாஸ—கங்ககருவியின்
குமாரரே, க்ருபா கரணே—அருளைச் செய்பவரே, சிங்கார மடந்தையர் தி
நெறி போய் மங்காமல்—காமச்சுவையையுதிப்பிக்கின்ற மங்கையர்களை விரு
ம்புதலாகிய தன்மார்க்கத்திற்சென்று கொடாமல், எனக்கு வரம் தருவாய்—
பிறியேனுக்கு அருளைச் செய்வீர்.

சிங்காரம்-சிருங்காரம் என்னும் வடமொழியின் விகாரம்; அது எண்
வகைச்சுவைகளிலொன்றாம். திநெறியென்றது-உலகாயதமத்தை. சிகாவ
லம்-மயில். சங்கராமம் க்ருபாகரன்-என்பன் வடமொழியிற்போல இகரவுயி
ரைப்பெருதுகின்றன். கங்காநதி-வடமொழிச்சந்தி. (௬௭)

விதிகா னுமுடம் பைவிடா வினையேன்
கதிகா ணமலர்க் கழலென் றருள்வாய்
மதிவா னுதலன் ளியையல் லதுபின்
அதியா வீரதா சாபூ பதியே.

இ—ள்: மதி வான் துதல் வன்னியை அல்லது—எண்ணாட்டிங்களை
நிகர்த்த ஒளிபொருத்திய நெற்றியையுடைய வன்னிகாயகியை மாத்திரமன்றி,
பின் துதியா—வேறொருவரையுத்திக்காத, வீரதா—நியமத்தையுடைய
வரே, சாபூபதியே—தேவர்களுக்குத்தலைவரே, விதிகாணும் உடம்பை வி
டா வினையேன்—விதியினால்விளைந்த இத்தச்சரிதத்தை விட்டகலாதிருக்கி
ன்ற பாலியேன், கதி காண—நற் கதியைப்பெறும்படி, மலர் கழல் என்று
அருள்வாய்—தாமரைமலர்போன்றதிருவடிகளை எங்காநிற்காட்டியருள்வீர்.

விதி-முற்பிறவியிற் செய்த வினைகளால் இப்பிறவியிலேற்படுந் துறு பவனாகி. இம்முலகவாழ்வின் வெறுப்புத்தோன்ற உடம்பையிடாய்கொளையே ன்' என்றார். (கடு)

நாதா குமரா நமவென் றானார்
ஓதா யெனவே துபதெப் பொருடரன்
வேதா முதல்வின் னாவர்கு மெலர்ப்
பாதா குறமின் பதேச கரணே.

இ—ள்: வேதா முதல் விண்ணவர் குடும் மலர் பாதா—பிரமமுத லிய தேவர்களால் முடிமேற் குடப்பெறுகின்ற தாமகாமலர்போலத் திருவ டிகளையுடையவரே, குறமின் பத சேகரணே—உள்ளிராயகியின் பாதங்களைச் சிரமேற்குடியவரே, அரனார்—சிவபிரனார், நாதா குமரா நம என்று—தலை வரே குமரமுர்த்தியே வணக்கமென்று உம்மைத்துதித்த, ஓதாய் என— உபதேசிப்பீரென்று கேட்க, ஓதியது எ பொருள்—அவருக்குபதேசித்தது எந்தப்பொருளை? (அதனைச்சிறியேனுக்கும் உபதேசஞ்செய்வீரென்பதாம்).

குறமின்—வேட்டுவப்பெண், ஆர் உயர்வு குறித்து நின்றது. (கக)

கிரிவாய் விடுகிக் ரமவே னிறையோன்
பரிவா ரமெனும் பதமே வலையே
புரிவாய் மனனே பொறையா மறிவா
லரிவா யடியோ மெகக் தையையே.

இ—ள்: மனனே—என் மனமே, கிரி வாய் விடு விக்ரம வேல் இ றையோன் பரிவாரம் எனும் பதம் மேவலையே—கிரவுஞ்சமலையின்மேலே வியவீரச்செயலையுடைய லேற்படையையேந்திய முருகக்கடவுளின் அடிமை யென்று சொல்லத்தக்க நிலையைப் பொருந்தாதலையே, புரிவாய்—விரும்பு வாய், பொறை ஆம் அறிவால்—பொறுமைபொருந்திய ஞானத்தால், அக் தையை—அகங்காரத்தை, அடியோடும் அரிவாய்—முற்றுகாக்குவாய்.

அகங்காரத்தைநீக்கிக் கடவுளுக்கு அடிமையாவாய் என்பதாம். வாய்— எழுனருபு. உம்—சாரியை. (கௌ)

ஆதா ளியையொன் றறியே னையறத்
திதா ளியையாண்டதுசெப் புமதோ
கூதா ளகிரா தகுலிக் கிறைவா
வேதா ளகணம் புகழ்வே லவனே.

இ—ள்: கூதான கிராத குலிக்கு இறைவா—கூதாளமலகையணிந்த வேடர்குலத்தவனாகிய உள்ளிராயகிக்குத் தலைவரே, வேதான கணம் புகழ்

வேலவனே—புதகணத்தவரார் புரட்டப்படுகின்ற வேற்படையையுடைய பெருமானே, ஆதாளியை—குற்றமுள்ளவனும், ஒன்று அறியேனே—ஒன்றையுறியாதவனும், அற்தீது ஆளியை—மீவும் தீமைமையுடையனுமாகிய என்னை, ஆண்டது—அடிமைமன்கொண்டது, செப்பும் அதோ—சொல்லுந்தரத்தினதா(இல்லையே).

மிகுந்த ஆச்சரிய மென்பதாம். ஆதம் ஆளி என்பது மகாமெய் செட்டு வடசொற்போலத் தீர்க்கசத்திபெற்றது. ஒன்றுமென்பதிற் சிறப்பும் மைதொக்கது. கூதாளம்—குறிஞ்சிலத்திலுண்டாகும் ஓர் வகைச்செடி. குலமென்னுஞ் சொல் சுற்றியிருமெய்யுங் கெட்டுப் பெண்பாலுணர்த்தும் இவ்வுத்தியோயுமுடிந்தது. (கூடி)

மாவேழ் சனனங் கெடமா யையிடா
மூவே டணையென் றுமுடிந் திடமோ
கோவே குறமின் கொடிதோள் புணருங்
தேவே சிவசங் காதே சிகனே.

இ—ள்: கோவே—இறைவரே, குறமின் கொடிதோள் புணரும் தேவே—வேட்டுவகுலத்துதித்த வள்ளியாயகியிந்தோள்களைத் தழுவுகின்ற தெய்வமே, சிவ சங்கர தேசிகனே—சிவபிரானுக்குப் (பிரணவப்பொருளை யுபதேசித்தவர்த்) குருவானவரே, மா ஏழ் சனனம் கெட—பெரியனவாகிய ஏழுபிறப்புக்களும் நீங்கும்படி, மாயை விடா மூ ஏடணை என்று முடிந்திடமோ—மாயையினின்றும் நீங்காத மூவகையான இச்சைகளுந் எல்லாளில் என்னை விட்டகறுமோ (அறியேன்).

சிவசங்கரன் ஒருபொருட்பன்மொழி ஏழுபிறப்புக்கள்: தேவர் மக்கள் லிலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்பனவாம். அப்பிறப்புக்க ளோட்வொன்றும் பல்வேறுவகையான யோனிபேதங்களை யுடைமையால் 'மாவேழ்சனனம்' என அடைபுணர்த்தினார். தேவர்முதலிய பிறப்புக்களின் யோனிபேதம்: தேவர் பதினொருதூராயிரமும் மக்கள் ஒன்பதுதூராயிரமும் லிலங்கும் பறவையும் நீர்வாழ்வனவும் தனித்தனிபத்துதூராயிரமும் ஊர்வன பதினைந்துதூராயிரமும் தாவரம்பத்தொன்பதுதூராயிரமும் ஆக ஏழுபிறப்புக்க ளுக்குங்கூடியயோனிபேதம் என்பத்துளான்குதூராயிரமாம். மாயையோசும் பந்தமுன்னவென்பார் 'மாயை விடா' என்றார். ஏடணை—உடசொல்; இதைச் சிலர் ஈடணையெனவும் வழங்குவர். வடதூற்பயிற்சியில்லாதார்சிலர் ஏடணையென்றுவழங்கிய இடங்களில் ஈடணை என்னும் வடசொல்லின்விகார மெனப் பொருந்தாவிலக்கணங்கூறுவர். ஏடணைமூன்றாவது: அர்த்தேடணை புத்திரேடணை லோகேடணை என்பனவாம்; அவற்றுள், அர்த்தேடணையாவது: பெருந்தொகையான பொருளாயிட்டி வைத்துக்கொண்டால் எல்லாச்சக ன்களையுமடையலாமென்று, அதனை யீட்டுதற்கு முயலுதல். புத்திரேடணையாவது: பல்புத்திரனாகப் பெற்றுவளர்த்தால் இம்மைமறுமைச் சகங்களி

ண்டையும் பெறலாமென்றுகூறினாத்து மங்கையருடன் கூடிப் புத்திரரைப்பெற்று அகர்மேல் மிகுந்த அன்புடையராய் வேறென்றிலுஞ் சின்ன தசெலுத்தா திருத்தல். இதனையொழித்து இதற்கிணையாகச்சிலர் கனத்திரேடணையைச் சேர்த்துக்கொள்வர். கனத்திரேடணையானெய்தும்பயன் புதல்வர்ப்பேறையாதலின், கனத்திரேடணை புத்திரேடணையுடங்குமென்க. லோகேடணையாவது: பலதேசங்களையரசரான அல்லது பலபூமிகளைத் தனதாக்முயலுதல். மின்செடி— மின்னற்கொடிபோல்வான்; அன்மொழித்தொகை. சிவசங்கர தேசிகனே என மூன்றையும் விளியாக்கி, மங்கலகரமானவரே, சுபத்தைச்செய்பவரே, என்ருருநாதரே எனப்பொருள்கூறினுமாம். கெட—காரியப்பொருளதாய்வந்த செயவெனச்சம். மூன்று வடணை என்பது மூவேடணையென்புணர்ந்தது. (௧௧)

வினையோ டவிடுங் கதிர்வேன் மறவேன்
மனையோ டிதியங் கிமயங் கிடவோ
சுனையோ டருளித் துறையோ பிபசுந்
தினையோ டுதனோ டிதிரிந் தவனே.

௫—ள்: சுனையோடு—நீர்ச்சுனைகளிலும், அருவி துறையோடு— மலையருவி வீழ்மிடங்களிலும், பசும் தினையோடு— பசுமையாகியதினென்புணங்களிலும், இதனோடு—பாணுக்குச்சம்பமான விடங்களிலும், திரிந்தவனே— (வள்ளிநாயகியைத்தேடித்) திரிந்தவரே, வினை ஓட விடும் கதிர் வேல் மறவேன்—திவினையைகலச்செய்கின்ற ஒளிபொருத்திய வேற்படையை (இடைவிடாத) தியானிக்கின்ற சிறியேன், மனையோடு தியங்கி மயங்கிடவோ—மனையியரோடு கூடி வாடி மயங்கத்தகுமோ? (தகாதே, ஆதலின் இல்வாழ் விற்புகாதபடி தடுத்து முத்தியின்பத்தையருளுக என்பதாம்).

முத்தியை விரும்புவார்க்குத் தீவினையோலவே நல்வினையும் விலக்கற்பாலதாதலின், வினையென்பதற்கு இருவினைகளையுங்கூறினுமாம். மனை தினை இதன் என்பன ஆகுபெயர்கள். சுனைமுதலியவற்றோடு புணர்த்திய மூன்றனுருபுகள் ஏழனுருபின்றிரிபு. வள்ளிநாயகி தினென்புணக்காவலினின் றுநீங்கிச் சிற்றார்க்குச்சென்றபின், அந்நிகழ்ச்சியையறியாதார்போன்று பகற் பொழுதமுடியும்வரையும் அவர்பயிலுமிடங்களெங்குந் தேடித்திரிந்தாராதலின், 'சுனையோடு.....திரிந்தவனே' என்றார். கதிர்வேல்— கதிர்வடிவான வேலென்னுமாம். (௧௨)

சாகா தெனையே சரணங் களிலே
சாகா நம்னார் கலகஞ் செயுகான்
வாகா முருகா மயில்வா கனனே
யோகா சிவஞா னோபதே சிகனே.

௫—ள்: வாகு ஆம் முருகா—அழகினையுடைய முருகக்கடவுளே, மயில் வாகனனே—மயிலைவாகனமாகவுடையவரே, யோகா—யோகரிட்டையி

நவநூல்பரிபாகரே, சிவஞான உபதேசிகனே — சிவஞானத்தை உபதேசஞ் செய்தவனே, நமதஸ் கலகம் செபும் கார் — கூற்றவன் (உயிரைக் கவரும்பொருட்டு வந்த) என்னுடன் போராழிப்போது, சாகாது — அவனாலிவாவண்ணம், என் — அடியேனே, தானார்வரில் — உமதுபாதிமூலில்வைத்து, கா கா — காத்தருந் தீர் காத்தருந் தீர்.

கா என்பதில் முன்னிலையாவல் விருதி புனர்த்துகெட்டது. கா கா என்ற ஆதிக்குத் தம்மவர் கையிடலாகா என்பதைக் குறித்தது. சிவஞானம் — சிவத்தை யுணருமுணர்வு. (சக)

குறியைக் குறியா துருநிக் தறியு
பெறியைத் தனிவே லேகிகழ்த் திடலுஞ்
தொய்வற் றலவே நோகிற் தையுமற்
றறியற் றறியா மையுமற் றதுவே.

(ஈ) — ன: குறியை — குறிப்புப்பொருளை, குறியாது குறித்த அறியும் பெறியை — கனாவற்றிருத்தறியப்படுமியல்பினையுடையவரை, தனி வேலை — ஒப்பற்ற வேற்பாடையை, நிஷத்திடலும் — யான் உணர்ந்தவுடன், உலகோடு செறிவு அற்ற — பிரபஞ்சத்தோடுசெலத்தொழிந்த, உரை கிந்தையும் அற்ற — காக்கும் வினாவுமொழிந்த, அறிவு அற்ற — மனமும் ஒழிந்த, அறியாமையும் அற்றது — அஞ்ஞானமும் நீங்கியது.

ஆன்மதரிசனயானவுடன் சிவன்முத்தி கைகூடிற்றென்பதாம்.

குறி-ஆகுபெயர், வேதமுதலிய நூல்களினுட் பொருளாய்விளங்குதலின் 'குறியை' எனவும், இவ்வுருவினன் இச்சிறத்தினன் என்றற்றொடக்கத்தனாகிய பாவனைகளின்றி நீட்டைநிலையிலுந் துணாவேண்டுதலின் 'குறியாது குறித்தனருகேதியை' எனவும்கூறினார். உம்மை உரைக்குங்கூட்டப்பட்டது. (சஉ)

ஆகா வறியுந் துகிலும் புனைவான்
நேசா முருகா நினதன் பருளால்
ஆகா நிகளந் துகளா யினபின்
பேசா வதுபூ திபிறந் ததுவே.

(இ) — ன: அணியும் துகிலும் தூசு ஆ புனைவான் நேசா — ஆபாணத்தையும் உஸ்திசத்தையும் அழுக்குற்றனவாகத்தரிப்பவராகிய உள்ளிராயகியின் ணைவரே!, முருகா — முருகக்கடவுளே, நினது அன்பு அருளால் — உம்முடைய அன்போடுகூடிய கருணையினால், ஆகா நிகளம் துகள் ஆயின பின் — ஆசையாகிய விலக்கு அழித்தபின், பேசா அதுபூதி பிறந்தது — மௌனநிலையாகிய செல்வம் என்னிடத்தித்தோன்றியது.

ஆகா நிகளம்-உடனான்முடிபு. அணிகளிலும் ஆடையிலும் அழுக்குப் படித்திருத்தல் வேடர்க்கியல்பு; இவ்வாறன்றி, தூசா என்பதற்கு அழுக்கென்றும்படியாக (இயற்றாயததிருநிகையாக) என்றுரைக்கிறோம். பேசா

வதுபூதியென்பதற்குப் பிறர்க்குச்சொல்லுதற்கரியதாகிய பேரின்பமெனப் பொருள்கூறுவதுமொன்று. அதுபூதிஎன்னுஞ்சொல்லின்விளக்கத்தை இப்படித்தகமுசவுரையிற்காண்க. முத்திக்குத்தடையாய்நின்றவின் ஆசையை விலக்காக உருவகித்தார். (சக)

சாடுந் தனிவேன் முருகன் சரணஞ்
சூடும் படிதந் ததுசொல் லுமதோ
வீடுஞ் சரர்மா முடிவே த்மும்வெங்
காடும் புனமுங் கமழும் கமழே.

இ—ள்: சாடும் தனி வேல் முருகன்—(சூரபன்மன்முதலிய அசுரனார்ப் போரில்) அழித்த ஒப்பற்றவேற்படையையுடைய முருகவேன், வீடும் சரர் மா முடியும்—(தங்கள் தங்கள் ஆயுள்முடிந்தவுடன்) இறப்பவர்களாகிய தேவர்களது சிறத்தலைகளும், வேதமும்—இருக்குமுதலிய வேதங்களும், வெம் காடும்—கொடிய காடும், புனமும்—திளைப்புனமும், கமழும்—கமழுகின்ற, கழல்—திருவடிகளே, சரணம் சூடும் படி—தஞ்சமாகச் சிரமேற்குடும் படி, தந்தது—அருள்செய்த தன்மை, சொல்லும் அதோ—சொல்லத்தகுமியல்பினதா (அன்று).

திருவடிகளின் பெருமையையுந் சமது சிறுமையையுந்விளக்கியவாறு உம்மை முடிக்குங் கூட்டப்பட்டது. பலகாற்பணிதலாலும் துதித்தலாலும் கடத்தலாலும் முறையே முடியும் வேதமும் பிறவுங் கமழ்வனவென்க. நடந்து செல்லற்கரியதும் துட்டிருக்கன்கஞ்சரிக்கப்பெற்றதுமான காடென்பார், 'வெங்காடு' என்றார். 'வீடுஞ்சரர்மாமுடி.....கமழ்க்கழல்' என்றதனால், குமரவேன் அனாதியாய் நிற்குங்கடவுளென்பது குறிக்கப்பட்டது. (சச)

காவா கியகல் வியுளார் கடைசென்
நிரவா வகைமெய்ப் பொருளி குவையோ
குரவா குமரா குவிசா யுதகுஞ்
சரவா சிவயோ கதயா பரனே.

இ—ள்: குரவா-குருநாதரே, குமரா—முருகவேளே, குவிச ஆயுத—குவிசப்படையையுடையவரே, குஞ்சரவா—தெய்வயானையை மணஞ்செய்தவரே, சிவ யோக தயாபரனே—சிவயோகத்தை யருளுங்கடவுளே, காவ ஆகிய கல்வி உளார் கடைசென்று இரவா வகை—மறைத்தலாகிய பயிற்சியையுடைய உலோபர்களது விட்டுவாயிலிற்போய் யாசகஞ்செய்யாவண்ணம், மெய்ப்பொருள் ஈகுவையோ—உண்மைஞானத்தைச் (சிறியேனுக்கு) அருள்வீரா.

காவ-தம்மிடத்துள்ளபொருளைப் பிறரநியாவண்ணம் மறைத்து இல்லையென்று சாதித்தல். இதனை நன்குபயின்றாரென்பார் 'காவாகிய கல்வியுளார்' என்றார். இ-விரு. குஞ்சரவா என்பதற்கு யானேவாகனத்தையுடைய

உரே என உரைப்பினுமாம். சிவயோகம்-சிவத்தைத்தெரிவிக்கின்ற யோகம். சிவத்துடன் கூடுதலாகிய யோகமெனினுமாம். (சௌ)

எந்தா யுமெனக் கருடந் தையுநீ
சிந்தா குலமா னவைதீர்த் தெனையாள்
கந்தா கதிர்வே லவனே யுமையான்
மைந்தா குமர மறைநா யகனே.

இ—ள்: கந்தா—கந்தவேனே, கதிர் வேலவனே—ஒளிபொருந்திய வேற்படையையுடையவரே, உமையாள் மைந்தா—உமாதேவியின் குமாரரே. குமரா—குமாரகடவுளே, மறைநாயகனே—வேதங்களுக்குத்தலைவரே, என் தாயும் எனக்கு அருள் தந்தையும் நீ—என்னுடையதாயும் எனக்கு அருள்செய் கின்ற தகப்பனும் நீரே (ஆதலின்), சிந்தா ஆகுலம் ஆனவை தீர்த்த எனே ஆன்—மனத்திலுள்ள துன்பங்களை நீக்கி என்னை அடிமைக்கொள்வீர்.

சிந்தாகுலம்-வடவன்முடிபு. எந்தாப்-அடிமோக்கித் திரிந்தது. (சக)

ஆறு றையுநீத் ததன்மே னிலையைப்
பேறு வடியேன் பெறுமா றுளதோ
சீறு வருகுர் சிதைவித் திமையோர்
கூறு வுலகம் குளிர்வித் தவனே.

இ—ள்: சீறு வரு குர் சிதைவித்து—கோபித்தெதிர்த்துவந்த ரூப ன்மனையழித்து, உலகம் இமையோர் கூறு ஆ குளிர்வித்தவனே —சுவர்க்க லோகத்தைத் தேயர்களுக்குரியதாகி மகிழ்வித்தவரே, ஆறுறையும் நீத்து— முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீக்கி, அதன் மேல் நிலையை—அத்தத்தத்துவங் களுக்குப்பாற்பட்டு நிற்கும்நிலையை, பேறு ஆ அடியேன் பெறுமாறு உளதோ- பெறுபேறாகச் சிறியேன் பெற்றுக்கொள்ளும் வழியுண்டா, (அப்பேற்றை வினாவில் அருள்செய்வீரென்பதாம்).

ஆறுறு — ஆறுறுறழ்ந்த ஆறு. ஆறுறையும் என்றது: ஈண்டு, சைவசித்தாந்திகள்கூறும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களை. அவை யாவன: ஆன்மதத்துவம் இருபத்தான்கும் வித்தியாதத்துவம் ஏழும், சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆம். ஆன்மதத்துவம் இருபத்தான்காவன: பிருதுவி அப்பு தேயு யாயு ஆகாயம் என்னும் பூதங்களேந்தும், சுரோத்திரம் அயக்கு சட்சு சிருவை ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியங்களேந்தும், சத் தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் என்னுந் தன்மாத்திரைகளேந்தும், யாக்கு பாத ம் பாணி பாபு உபஸ்தம் என்னும் கருமேந்திரியங்களேந்தும், மனம் புத்தி அ கங்காரம் சித்தம் என்னும் அத்தக்கரணங்கள் நான்குமாம். வித்தியாதத்துவம் ஏழாவன: காலம் நில நிலை வித்தை இராகம் புருடன் மாயை என்பனவாம். சிவதத்துவம் ஐந்தாவன: சுத்தவித்தை ஈசரம் சாதாக்கியம் சத்தி சிவம் என்பனவாம். யேதாந்திகள் தத்துவங்களின் நெருக்கையைத் தொண்ணூற்றொற ன்பர். இங்கே கொள்ளப்படுஞ் சிவதத்துவங்கள் சிவான்மாவுள் அடங்கியவற்

றையே ருத்தனயாம். பதிப்பொருளின்றத்தவமுமுவதையுமடக்கினவல்ல. அதன்மேனிலையென்றத, முன்கூறிய முப்பத்தாறுதத்துவங்களுக்கும்பா லாய் யாக்குமனாதிதமாய் ஞானமேயடிவாயிருக்கும் நிலையை. (சஎ)

அறிவொன் றறநின் றறிவா ரறிவீற்
பிறிவொன் றறநின் றகிரா னலையோ
செறிவொன் றறவந் திருளோ சிதைய
வெறிவென் றவரோ மறும்வே லவனே.

இ—ள்: செறிவு ஒன்றற வந்து இருள் சிதைய—ஞானம் குறைவி ன்றிப் பொருந்துதலால் அஞ்ஞானக்கூட, வெறி வென்றவரோடு உறும் வேலவனே—காமமுதலியதுர்ச்செயல்களின் வயத்தராதலையொழித்த பெரி யோருடன் பயின்றிருக்கின்ற கடவுளே, அறிவு ஒன்று அற நின்று அறிவார் அறிவில்—மனம் ஒன்றையும் பற்றாதநிலையில்நின்று உம்மை யுணருகின்ற ஞானிகளது உள்ளத்தில், பிறிவு ஒன்றற நின்ற பிரான் அலையோ—பேத மொன்றுமின்றி நின்றபெருமான் நீரல்லரோ.

வந்து என்னுமெச்சம் ஏதுப்பொருட்டு. சிதைய வென்றவர் என லுமையும். (சஅ)

தன்னன் தனிநின் றதுதா னறிய
வின்னம் மொருவர்க் கிசைவிப் பதுவோ
மின்னுக் கதிர்வேல் விகிர்தா நினைவார்
கின்னம் கலையுக் க்ருபைகுழ் சுடரே.

இ—ள்: மின்னும் கதிர் வேல் விகிர்தா—ஒளியைப்பரப்புகின்ற கதிர் களையுடையவேலாயுதத்தையேந்திய கடவுளே, நினைவார் கின்னம் களையும் க்ருபை குழ் சுடரே, தியானிப்பவர்களுடைய துன்பத்தை நீக்குகின்ற அரு ள் மிகுந்தசோதியே, தன்னந்தனி நின்றது—நீர் தத்துவாதீதராய்நின்றநிலை யை, அறிய—அறியும்படி, இன்னம் ஒருவர்க்கு இசைவிப்பதுவோ—(தமி யேனைப்போன்ற அபக்குவியான)வேறொருவருக்கு உணர்த்துவதுண்டா.

முருகவேள் தமக்கு அருள்செய்தமையைப் புகழ்ந்துகறிஞர். தான்- சாரியை, விகிர்தன்-தத்துவங்களின்பாற்பட்ட பலவகையான விகாரங்களைச் செய்பவர். (சக)

மதிக்கெட் டறவா டிமயங் கியறக்
கதிக்கெட் டவமே கெடவோ கடவேன்
நதிபுத் திரஞா னசகா திபவத்
திதிபுத் திரார்வீ றடுசே வகனே.

இ—ள்: நதி புத்திர—கக்கைநதியின் புதல்வரோ, ஞான சக-ஞானவி ன்பத்தைத்தருபவரோ, அதி பவ திதிபுத்திரர் வீறு அடு சேவகனே—பெரும் பாவங்களைச்செய்தருபன்மன்முதலியஅசுரர்களது தருக்கையழித்த வீரரோ, மதி கெட்டு—புத்தியானது கெடப்பெற்று, அற வாடி மயங்கி—மிகவும்

சோர்ந்து மயங்கி, அற கதி செட்டு—தருமநெறியினின்றும் தவறி, அவமே
கெட கடவேனோ—வீனாகச்சிறியேன் கெடத்தகுவேனோ.

மதிக்குக்கெடுதல் துன்மார்க்கங்களிற்செல்லுதல். ஒளநிர்மறை. ஞா
ன சக அதிப-எனப்பிரித்து ஞானசகத்தைத்தருந்தலேவோ எனப்பொருள்
உபநிஹாம். (௧௦)

உருவா யருவா யுளதா யிலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியா யொளியாய்க்
கருவா யுயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
குருவாய் வருவா யருள்வாய் குகனே.

௫—ள்: உருஆய் அருஆய்—உருவப்பொருளாயும் அருவப்பொரு
ளாயும், உளது ஆய் இலது ஆய்—உள் பொருளாயும் இல் பொருளாயும்,
மரு ஆய் மலர் ஆய்—மணமாயும் மணத்துக்காதாரமாகியபூவாயும், மணி ஆய்
ஒளியாய்—இரத்தினமாயும் அவ்விரத்தினத்திலுள்ள ஒளியாயும், கரு ஆய்
உயிர் ஆய்—உடலாகியும் உடலினுள்ளிருக்கும் உயிராகியும், கதி ஆய் விதி
ஆய்—முத்தியாயும் விதியாயும் கின்று, குரு ஆய் வருவாய்—அடியார்மு
ன்னிலையிற் குருமுர்த்தியாயும் வருபவரே, குகனே—உள்ளக்குகையிலிருப்
பவரே, அருள்வாய்- அடியேனுக்கு அருள் செய்வீர்.

சுரு ஆகுபெயர். உருவாயருவாயுளதாயிலதாய் என்றதன் விரிவு சக
ஞ் செய்யுளினுரையால் விளங்கத்தக்கது. (௧௧)

கந்தரநுபுதியுரை முற்றிற்று.

